

Erdoğan batıracağı geminin mallarını satışa çıkardı: Gizli diplomasiye son! Zillet anlaşmalarına hayır! Sayfa: 7

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Ağustos 2023 / Sayı: 167 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş ve Oyak Renault, Gebze Smart Solar, Tuzla HT Solar ve Chen Solar, Hoşdere Mercedes, Çorlu Cross Jeans fabrikalarından, Gebze, Dilovası, Manisa ve İstanbul Sancaktepe metal, Çerkezköy plastik, İzmir gıda fabrikalarından, Gebze'den kafe işçilerinden haberler

Sayfa: 2-3-4

İŞÇİ, EMEKÇİ, KÖYLÜ EL ELE

İŞ, AŞ, HÜRRİYET İÇİN MÜCADELEYE!

Ellerin kırılmasın! O eller mücadele için lazım!

Seçimlerden sonra Erdoğan sermayenin yeni saldırı hükümetini kurdu. Emperyalizmin sipariş listesindeki kalemler bir bir yerine getirilmeye başlandı. Krizin yükünü ve istibdadın seçim kampanyasının faturasını emekçi halka yüklemek için vergi ve zamlar peş peşe yağdırıldı. Körfezin para babalarının kapisında dolar dileniyorlar. Milletın onurunu ayaklar altına alıyorlar. Limanlardan fabrikalara, devlet bankalarından kamu arazilerine Varlık Fonu'nda toplanıp haraç mezat satışa çıkarıldı.

Oligarklar sırtını devlete dayayıp termik santrallere ve madenlere çöktükleri yetmezmiş gibi ormanlarımızı katlediyor. Akbelen'de yaşananlar kapisında dolar dilendikleri dünyanın tüm yağmacılarına mesajdır. İstibdad rejimi garantiniz bizim diyor. Ne Anayasa ne yasa tanırız, halkı da ezeriz, ülkenin varlıklarını istediğiniz gibi talan edebilirsiniz, milletin emeğini en

ucuza sömürebilirsiniz diyorlar.

Erdoğan ve Cumhuriyet İttifakı halktan oy isterken ne de çok vatan millet Sakarya edebiyatı yapmıştı. Artık yeter, uyanmanın zamanı!

Fabrikalarda, işyerlerinde, emekçi mahallelerinde en çok kurulan cümle şu: "Ellerim kırılmasın bir daha oy verirsem!" En çok Erdoğan'a oy verenler pişman. Ama muhalefetin hali de farklı değil. Herkes koltuk derdine düşmüş. Kirli ilişkiler, gizli protokoller ortaya saçılmış. İktidardan kurtulmak için oy verdikleri muhalefet sermayenin çıkarları uğruna Mehmet Şimşek'e yardımcı olmaktan bahsediyor. Merkez Bankasının başına piyasanın istediği türden insanların getirilmesini övüyor. Pişman olan çok. Ama pişmanlık fayda etmiyor. Uyanmak ve mücadele etmek gerekiyor.

Çünkü vergi ve zam yağmuru sadece bir başlangıç. Kıdem

tazminatına, emeklilik haklarına, sendikal haklara, işçinin elinde kalan son kırıntılara da saldırmaya hazırlanıyorlar. İşçi emekçi kardeşim! Kime oy vermiş olursan ol... Ellerin kırılmasın! Bir daha oy verme düzen partilerine. Umud bağlama sermayenin ve emperyalizmin uşaklarına. Ama o eller kırılmasın! O eller lazım. Yumruk olup havaya kaldırmak için, birlik olup şaltlere uzanmak için, işimizi, aşımızı, haklarımızı savunmak için lazım.

Önümüzde mücadele dolu bir dönem var. Metal işçisinin MESS'i ezmesi için, kamu emekçisinin grevli toplu sözleşme hakkını kazanması için, emeklinin geçinebilmesi için, emeklilikte yaştan sonra prim engelinin de aşılması için o eller lazım. Ormanlarımızı kurtarmak için, memlekete vurulmuş emperyalist zincirleri kırmak için, siyasete işçi sınıfının damgasını vurmak için ayrı gayrı demeden el ele vermemiz lazım!

Gebze Smart Solar fabrikasından bir işçi

Mücadelemizi tüm işçiler için veriyoruz.

Yoldaşlar merhaba. Smart Solar fabrikamızda 20 Haziran'da başlayan Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerimiz devam ediyor. Bu görüşmelerin başlaması için çok mücadele verdik, akıntıya karşı durmadan yüzdük. Bu mücadelede sadece kazanmadık aynı zamanda dostu düşmandan ayırmayı öğrendik. Sadece Smart Solar'da değil memleketin her yerinde sendikal davamızı erteleyen Adalet Bakanlığı, ertelenen davaları fırsata çevirip işçi atmaya kalkışan patron, Anayasa'da sendikalaşmayı engellemenin karşılığında hapis cezası olduğu halde işçiyi işten atan patrona maddi teşvikler veren hükümet.

Tüm bu gerçekliği görerken ve tüm bu gerçekliğe karşı elimizde olan tek yegane şeyin birliğimiz olduğunu bilerek geldik bu günlere. Sendika başkanlarımızın sadece kapı önüne geldiği ve karşılamak için kapıya çıktığımız anda tutanaklar evlere

gelen ihtarlarla karşılaştığımız günlerden artık başkanlarımızın fabrika içine girip ziyarete geldiği günlere ulaştık. Ancak Smart Solar'da bizim lehimize sonuçlanan bu mücadele şu an memleketin birçok fabrikasında gizli ya da açıktan devam etmekte. Tanıdığımız, tanımadığımız birçok işçi sendikal mücadele verirken ya işten atılmaya çalışılıyor ya da direkt atılıyor. Yasalar kazanılan onca mücadeleye rağmen uygulanmıyor.

Böyle bir zeminde işçilerin belki vergilerle bükülürken, enflasyon her geçen gün büyürken, hükümet ve patronlar el ele işsizlik dalgasıyla yeni bir saldırıya hazırlanırken biz Smart Solar işçileri kendimizi şanslı değil

kazanmaya mahkûm görüyoruz. Ancak mücadelemizi sadece Smart Solar özelinde değil, tüm Gebze fabrikaları başta olmak üzere memleketin her yanına örnek bir mücadele olarak yayılsın diye veriyoruz.

Zira hükümetin işçi düşmanı saldırıları, seçimden sonra bin parçaya dağılan Amerikan muhalefeti ve onların kirli ittifakları, bizim geleceğimizi değil mezarımızı hazırlıyor. O mezara biz değil patronlar ve onların siyasetçileri girsin.

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

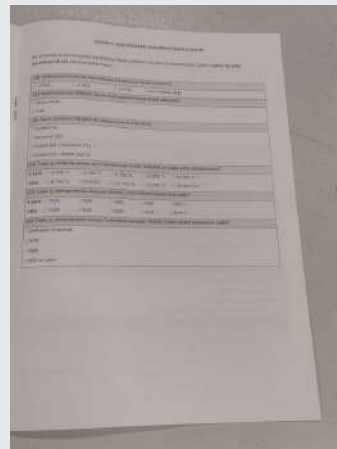
Üretimden gelen gücümüzü kullanarak isteğimizi alıyoruz!

OYAK Renault'ta revizyon tarihleri açıklandı. 8 Ağustos- 14 Ağustos arası üretime ara verilerek bakım ve tadilat işlemleri yapılacak. 2024 yılının başlarında üretimine başlayacağımız Dacia projesi için bir ekip Romanya'da proje çalışmalarına katılmaya gidecek. Önümüzdeki yıldan itibaren üretimin artacağı konuşuluyor.

MESS sözleşmesinin başlamasına az kala OYAK Renault yönetimi fabrikadaki tüm EYT'lileri çıkartmak istiyor. Temmuz ayının sonuna doğru birçok kişi çıkış yaptı. Çıkanların yerine sözleşmeli işçi alımı yapılmaya başlandı. Alacakları emekli maaşını yetersiz bulan, geçinemeyeceğini düşündüğü için çıkmak istemeyen birçok EYT'li arkadaş var. OYAK Renault yönetimi çıkmak istemeyenlerin bölümlerini postalarını değiştirerek mobbing uygulayarak baskı yapıyor. Türk Metal temsilcileri bu durumu görmezden geliyor.

MESS sözleşmesi ile ilgili anketler dağıtılmaya başlandı. Sorularındaki şıkların zam oranları düşük olduğundan herkes şıkların üzerine çizerek %100, %120, %130 ve daha fazlası oranlar yazdı. Bu şekilde tepkimizi gösterdik. Fabrikanın çoğunun ortak düşüncesi 1 yıllık sözleşme, en az %100 zam, sosyal haklarda artış ve ayrıca tamamlayıcı sağlık sigortasının eş ve çocukları da kapsamasını istiyoruz. Sahte TÜİK verilerini kabul etmiyoruz.

Her gün herşeye zam geliyor. İki yıllık sözleşme ve altı ayda bir enflasyon zammı artık bizim için uzun bir zaman, sözleşme imzalandıktan sonra aldığımız zam bir seneyi geçmeden eriyor. Açıklanan enflasyonun gerçeği yansıtmadığını hepimiz biliyoruz. TÜİK her seferinde enflasyonu düşük göstererek ekmeğimizle oynuyor. Hayat pahalılığı, enflasyon ve düşük ücretler altında ezildiğimiz bir Türkiye'de yaşıyoruz. Güvencesizlik ve gelecek kaygısı iyice büyüdü, hepimiz bu durumun sıkıntısını yaşıyoruz. Anket oranlarının üstünü çizmek yetmez, istediğimiz zammı almak için sendikalarımızı harekete geçirmemiz gerekir. Üretimden gelen gücümüzü kullanarak alamayacağımız hak yok! Gücümüzün farkına varalım!

Hoşdere Mercedes fabrikasından bir işçi

Türk Metal'le de MESS'le de sözleşme dönemi çekişmeli geçecek!

Merhaba dostlar, ben Mercedes'te çalışıyorum. Üstelik öyle üç-beş yıldır da değil, 25 yıldır falan çalışıyorum. İlk girdiğim zamanlar Mercedes'te çalışmak çok mükemmel bir olaydı. Asgari ücretin 3 katından fazla maaş alırdık, sosyal hakları, yan hakları kimsede yoktu. Sonra zamanla sendikamız Türk Metal sağolsun, yüzde birler, yüzde üçler olan sözleşmelere imza ata ata bizim maaşların piyasaya göre bir avantajı kalmamaya başladı. Ta ki 2015 Metal eylemlerine kadar. Birçoğunuz duymuştur, Bursa Reno fabrikasında sendikaya karşı başlayan eylemler büyümüş 130 bin kişilik, birçok fabrikaya yayılan büyük bir eylem olmuştu günlerce. O zaman sendikayı iyi silkelemişti sendikalı işçi kardeşlerimiz. Sendika mecburen yüzde otuz zamlı sözleşmeleri imzalamıştı. Biraz olsun toparlamıştı o zamanlar. Sonra da yıllarca kendi başına buyruk takılan sendikamız mecburen sözleşme dönemleri anketler yapmaya, taslakları beraber hazırlamaya başladı. Burada görüyoruz ki sendikaya üye olup sadece onlardan bir şey beklemek yetmiyor. Zamanla koltuk sevdasına kapılan sendikaları arada silkelemek gerekiyor. İşçiler birlik olduğunda patrona da diz çöktürüyor yeri geldiğinde sendikaya da.

Şimdilerde bizim gibi büyük metal fabrikalarında yine sözleşme dönemi yaklaştı. İki senelik olan son sözleşmemiz bu korkunç enflasyon dönemin-

Tofaş'ta gündem Eylül zammı... Fabrikada herkes buna yoğunlaştı. En az net yüzde yüz almalıyız. Herkes yüzde yüzden aşağısı kurtarmaz diye konuşuyor. Ama söz konusu Türk Metal sendikası olunca çalışanlar tedirgin yine hüsrana uğramak istemiyorlar. Kâğıt üzerinde yüzde yüz zam alınsa bile, ekonomik faktörler günden güne değişiyor gece yatıp sabah zamlarla uyanıyoruz. Herkes bekliyordu bu durumu ama bu şekilde yüksek zamları tahmin etmiyorduk. AKP'ye oy verenler bile her seçimden sonraki gibi pişman oldular, lakin son pişmanlık fayda etmiyor.

Türk Metal sendikası anket yaptırmaya başladı. İlginç olan anket sendika odasına gidilip, karşında biri oturmuş ne kadar zam bekliyorsun diye anket yapıyor. Bu yüzden katılım az olunca anketleri birimlere dağıttılar. Ankette işaretleyebileceğin en yüksek zam 10 bin TL ve üzeri şıkkı bulunuyor. Türk metal sendikası ankete 20 bin, 30 bin veya daha yüksek bir şıkkı koymuyor. Anket sonucunun zam oranının yüksek çıkmasını istemiyor.

İşçiler bu duruma tepki gösterdi. Neden 10 bin TL ve üzeri neden daha yüksek değil diye sorduğumuzda sabredip, bekleylim her şey istediğimiz gibi olacak deyip geçiştiriyorlar. Nasıl yönetilmek istiyorsan öyle yönetilirsin. Sorun Türk Metal sendikası, işveren veya hükümetler değil! Sorun işçi sınıfının ülkenin gerçek sahibinin kendisi olduğunu bilmemesi! İşçi sınıfı, bunu öğrense cesaret zaten var. Tek yumruk olabilirsek kimin güçlü olduğunu gösteririz. Lakin nedense tek bir yumruk olamıyoruz. Bunu başardığımızda, sadece ücretlerimiz değil ülke de her yönden değişecek.

Onun dışında bir de zam oranı var tabii ki, yani biz şimdi bu sözleşmede yüzde yüz oranında bile zam alsak resmen bizim maaşları kurtarmayacak. Sendikaya bunu ilettiğimizde bize söyledikleri 'arkadaşlar gerçekçi oranlar istemek zorundayız, kim bize o kadar zam verir' şeklindeydi başlarda. Ama şimdi onlar da artık karşımızda çok fazla konuşmuyorlar. Ama bizim talebimiz net, yüzde yüzden fazla zam ve en fazla altı aylık sözleşme süresi. Zaten sözleşme kavga gürültü derken Ocak ayında sonuçlanıyor. Bizim maaşları almamız Şubat'ı, martı buluyor. Oradan da ekşiye düşüyoruz!

Anlayacağınız bizi öncesinde çok kavga gürültülü bir taslak hazırlama dönemi ve sonrasında daha kavga gürültülü bir sözleşme dönemi bekliyor. Ama biz özellikle bu defa Mercedes işçileri olarak kararlıyız. Gerek taslak dönemi sendikaya karşı, gerekse sözleşme dönemi MESS'e karşı sonuna kadar mücadele edeceğiz. Örgütlü güç olmak bunu gerektirir. Hakkımızı gerekirse söke söke alacağız!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Bu düzenle görülecek bir hesabımız var!

Selam yoldaşlar, ben Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesinde bulunan Chen Solar fabrikasında çalışan bir işçiyim. Tüm ülkeyi etkisi altına alan sıcaklıklar hepimiz fazlasıyla hissettik ve yaşıyoruz son dönemlerde. Ve tabii ki kavuruca sıcaklardan işçiler çok etkilendi. Onlarca belki yüzlerce fabrikada, işçiler hem emeğinin hem de sıcakın terini döküyor. Tersane ve inşaat işçileri de ayrı bir mücadele veriyor. Uygun çalışma ortamını yaratmak için mücadele edilen yüzlerce fabrikadan biri de Chen Solar fabrikası. Bu fabrika üst katta üretim, alt katta depolama yapılacak şekilde planlanmış. Fakat patron için işler o kadar yolunda gidiyor ki artık fabrikanın boyutları onun amaçladığı miktarda üretim yapmasına elvermiyor. 1 yıl önce depo olması gereken zemin katta üretim hattı kurdu. Bu hat yukarıdaki hattın iki katı daha yüksek kapasitede çalışıyor. Haliyle makineler daha çok ısı üretiyor. Ama az önce

de yazdığım gibi alt kat depo olarak yapıldığı için yeterince yüksek değil, havasız ve penceresi yok. 2 yıl önce üst kattaki sıcaklık sorununu eylem sonucu havalandırma yaptırarak çözmüştük. Şimdi farklı yöntemler deneyerek sıcaklık sorununun üstesinden gelmeye çalışıyoruz. Depodaki havalandırmalar sıcaklığı katlanabilir derecelere indirmek için yeterli olmadı. Biz de fırınların etrafını kapatıp, fırının ortaya çıkardığı ısıyı direk dışarı atarak içeriye serinletmeye çalıştık. Fakat bu da sorunu tam olarak çözemedi. Son olarak salon tipi büyük klimalar almaya ikna ettik patronu. Bunlarla en sıcak yerlerin bölgesel serinlemesini hedefliyoruz.

Alt kata üretim hattı kurulalı bir yıl oldu fakat patron bu depodan bozma alanda işçilerin karşılaşacağı sorunları kendine hiç dert edinmedi. Biz de patronların vicdana gelip çalışanı düşünerek hareket etmelerini beklemedik hiç bir vakit. Her zaman olduğu ve olacağı

gibi üretimde gelen gücümüzü kullanarak daha insani şartlarda çalışacağımız alanları kendimiz var edeceğiz. Ama küçük adımlarla, ama büyük adımlarla bizler söke söke elde ettik ve edeceğiz. Çünkü üreten biz isek güçlü olan da biziz. Başka türlü bir yolu yok. Peş peşe gelen zamların, alım gücünün neredeyse saat başı düştüğü bu şartlarda işçinin iş beğenmemek, sıcakta çalışmıyorum diyecek lüksünün olmadığı bu kapitalist sistemde tek çıkar yol direnmek ve hakkını birleşince elde ettiği güçten almasından geçiyor. Uzmanlar aşırı sıcaklıktan dolayı sokağa çıkmayın uyarısı yaparken işçiyi dışardan daha sıcak olan fabrikalara, tersanelere, inşaatlara ve daha nice ekmeke mücadelesi alanlarına mahkûm eden düzenle görülecek bir hesabımız var. Mücadele ederek öğreniyoruz. Kaybedecek bir şey yok, kazanacak çok şey var. Tüm işçi sınıfına selam olsun.

Tuzla HT Solar fabrikasından bir işçi

Sözleşmelerde işçi sınıfının gerçekleri

Selamlar yoldaşlar ve dostlar. Fabrikamızda sözleşme dönemi yaklaşıyor. Önümüzdeki Eylül ayında HT Solar fabrikası olarak MESS Grup Toplu Sözleşmesi ile eşzamanlı masaya oturacağız. Henüz görüşmeler başlamadan patronlar kılıçlarını çekmiş durumda. TÜSİAD'ın Türk Lirasına değer kazandırmamak üzerine verdiği talimatlar, doğalgaz faturaları üzerinden Mayıs ayında oynanan enflasyon oyunu ve Merkez Bankası'nın enflasyon beklentilerini güncellemesi işçilere, memurlara ve emeklilere nasıl saldıracaklarının göstergesi. Asgari ücrete ara zam yapılmayacağını şimdiden duyurmaları da cabası. Göz göre göre düşürdükleri alım gücümüzü Ali Cengiz oyunu ile unutturmaya çalışacaklar. Korkunun ecele faydası yok. Bekaert ve Schneider fabrikalarında patron-

ların "grev yasağı" silahı tutukluk yapmış, Birleşik Metal-İş'in gözü pek işçileri devletin kararını patronların başına çalmıştı. Korku bunun korkusudur. Sınıfımızın örgütlü işçileri olarak kavganın çetin geçeceğini şimdiden öngörmeli ve grev hazırlıklarına şimdiden başlamalıyız ancak mesele bununla bitmiyor. Bir yandan talep edeceklerimize sahip çıkmaya hazırlanırken bir yandan da taleplerimizin içeriğini tartışmalıyız. Geçmiş yıllarda oldukça başarılı sözleşmeler imzalayan birçok fabrikada işçiler şu an asgari ücreti burun farkıyla geçiyor. Geçen sene MESS fabrikaları ve Birleşik Metal-İş'e bağlı diğer fabrikalarda söke söke alınan ek zam kazanımlarımız olmasa şu an belki de asgari ücretliydik. Demek ki sözleşmelerin içeriğini kazanımlarımızı koruyacak şekilde güncellemek

önemli. İlk 6 ayda alacağımız ücret artışı diğer 6 aylık resmi enflasyon oranlarına kurban etmemeliyiz mesela. Bunun için TÜİK denen zilletle hem sözleşme özelinde hem de meydanlarda mücadele etmeliyiz. Galatasaray'ın bile devletin sahte enflasyon rakamlarıyla değil de ENAG'ın enflasyon verileriyle anlaşmalar yapmaya çalıştığı bir dönemde patronların ve devletin el ele bizi dolandırmasına izin vermemeliyiz. Sözleşmelerdeki kazanımlarımızı alt üst eden diğer bir mesele ise asgari ücret zamları. Asgari ücrete yapılan zam oranında ücretlerimizi koruyacak maddeleri de kırmızı çizgi saymalı, geçmiş yıllarda yaşadığımız ücret erimesinin önüne geçmeliyiz. Özetle burjuvazinin yalanlarına karşı sözleşme masalarına işçi sınıfının gerçeklerini yansıtmalıyız.

Manisa'dan bir kadın metal işçisi

Sadece çalışmak değil, insana yakışır şekilde çalışmak ve yaşamak istiyoruz!

Merhaba emekçi kardeşler, çalışma koşulları çok iyi olmayan çalışanlar için belki de en zor aylardan geçiyoruz. Kelimenin tam anlamıyla cehennemin içinde çalışıyoruz. Manisa geçtiğimiz günlerde 46 dereceyle Türkiye'nin en sıcak iliydi ve bu derece, onlarca makinenin çalıştığı, doğru dürüst bir havalandırması olmayan fabrikamızın içinde 50 dereceyi geçti! Bu seneye kadar fabrikada havalandırma bile yoktu, mücadeleye, ısrar ederek havalandırma taktırmayı başardık. Ama bu sıcaklık-

lara üç-beş tane dandik pervane nasıl çare olsun! Kaldı ki sıcaktan fenalaşanlar oldu. Ama patronların tek derdi hiç ara vermeden üretimin devam etmesi, makinelerin durmaması. Bizim sağlığımızın onların gözünde hiçbir önemi yok. Üstelik patronlar bu sıcaklarda fabrikaya bile gelmez, gelseler de klimalı odalarından hiç çıkmaz. Bizler herkese iş, aş istiyoruz fakat aynı zamanda insanca koşullarda yaşamak, insanca koşullarda çalışmak istiyoruz. Bu yaşadığımız hayatımız için de geçerli. Bir avuç

patron daha zengin olabilsin diye bizler insanlıktan çıkmış durumdayız. Krizden patronlar daha da zenginleşerek çıkarken biz vergi yükü, pahalılık, enflasyon altında zorla kemer sıkırılan taraftayız. Üstelik bizim tarafımız o kadar kalabalık ki, şöyle bir silkelensek sırtımıza kene gibi yapışmış, kanımızı emen patronları da onların bir dediğini iki etmeyen iktidarı da sırtımızdan atabiliriz. Yeter ki ne kadar güçlü ve kalabalık olduğumuz farkında olalım!

Dilovası'ndan bir metal işçisi

Sermayenin iktidarında vergi adaleti olmaz!

Merhaba yoldaşlar, ben Dilovası'nda çalışan bir metal işçisiyim. Geçtiğimiz ay TÜİK'in emek hırsızlığı yaparak enflasyon oranını gerçeğin aksine düşük göstermesi ve asgari ücretin açlık sınırının altında kalmasının sebeplerinden biriyken, daha maaşlarımızı cebimize koymadan erimeye başlayan asgari ücretin yakasına bir de arttırılan vergi oranları yapıldı. Yoksulluk sınırı altındaki gelir, vergiden muaf tutulması gerekirken emekçi halk hem enflasyon hem de vergiler altında ezildikçe eziliyor. İstibdadın itibardan tasarruf olmaz diyerek har vurup harman savurduğu, yandaşlara sağladığı rantlar, yanlış ekonomi politikalarıyla da oluşturdukları bu krizin faturasını yine emekçi halka kesiyorlar. Deprem vergileri nerede diye sorulduğunda 'duble yollar yapıldı...' diyen Mehmet Şimşek maliyenin boşalan kasasını dolaylı vergiler (KDV, ÖTV) ile doldurmaya çalışıyor. Vergilerden kaynaklı temel tüketim mallarına gelen zamlar elimize geçen sefalet ücretini daha da azaltıyor. Geçtiğimiz Şubat ayında yaşanan depremler ve sonrasında yaşanan olaylarda en ihtiyaç duyduğumuz şeylerden biri de bizden 1999'dan beri toplanan Deprem Vergisiydi ama ortada bir şey yoktu. Resmi kanallarda Türkiye Tek Yürek yardım kampanyası düzenlendi, bu kampanyada şirketlerin, bankaların ve para babalarının yapmış olduğu bağış-

lar Cumhurbaşkanlığı karnamesi ile Kurumlar Vergisi ve Gelir Vergisinden düşüldü. Şirketler, bankalar ve para babaları hem vergi ödemekten kurtuldular hem de milyarlar harcayıp verecekleri reklam giderlerinden kurtuldular. Vergi yükü biz emekçi halka değil, patronlara ve para babalarına olmalıdır. İşçiden emekçiden alınan doğrudan ve dolaylı vergilerin yükü azaltılmalıdır. Zengin de fakirin de aynı oranda ödediği KDV ve ÖTV kaldırılmalıdır. Vergi yükünün zenginlerde olması için kurumlar vergisi arttırılmalıdır, para babalarına servet vergisi getirilmelidir. Ücretlerden değil kardan ve ranttan daha fazla vergi alınmalıdır. Devlet yoksul emekçi halktan topladığı vergileri patronları desteklemek için teşvik diye vermemelidir. Gelir vergisi, kurumlar vergisi ve servet vergisi toplam vergi gelirleri içinde düşük bir oran olmasına rağmen, halkın gelirine bakılmaksızın herkesten eşit alınan dolaylı vergiler bütçenin büyük bir kısmını oluştururken vergide adaletten nasıl bahsederez? Vergi yükünün servete ve gelire göre düzenlenmesi gerekmektedir. Bütçe açığını emekçi halka dayattığımız sefalet ücretiyle değil teşvik verdiğiniz, bir gecede milyarlarca lira vergi borçlarını sildiğiniz patronlarla kapatın!

Gebze'den metal işçisi bir kadın

Sağlığımızı hiçe sayan patronlara karşı mücadele edeceğiz

Merhaba yoldaşlar. Çalıştığım fabrikada bu ay bir taşınma süreci yaşadık. Maalesef yeni geçeceğimiz fabrika henüz şantiyeyken bizi taşınmaya zorladılar. Taşınma dolayısıyla bir gün erken paydos ettik. Çalışmadığımız günü ücretsiz izin yazdılar, hakkı olanlardan isteğe bağlı olarak yıllık izinden kestiler. Ancak bu süreçteki en olumsuz durum yeni fabrikamızın işçi sağlığı ve güvenliği kuralları açısından yüzlerce risk taşıyor olmasıydı. Tuvaletler, yemekhane, soyunma odaları hazır değildi. Her yerde inşaat işçileri çalışıyor, etrafta kablolar sarkıyor, inşaat tozu içinde yeni fabrikada işe başlamamızı istiyorlardı. Biz Türk Metal sendikasına üye bir fabrikayız. Bu koşullarda çalıştırılmamıza sendika neredeyse hiç müdahale etmedi. Sadece bir gün sanırım içeride devam eden inşaat için çimento hazırlanırken ortalık toz içinde kaldı. Birkaç kişi nefes alamaz hale geldi. Havalandırma sistemi de yoktu henüz. Biz bu durumda birkaç saat çalışmaya devam ettikten sonra birileri fenalaşınca, her saat başı on dakika hava almaya çıkacağımız söylendi. Bu mola planı sadece bir gün uygulandı. Sonraki günler çimento tozu yoktu ama neredeyse üç haftayı bitireceğimiz yeni fabrikada, hala kaşımız kirpiğimiz toz içinde bitiriyoruz mesailer. Üç haftadır onlarca iş kazası yaşandı. Işıklandırma eksik,

yeni binayı ve bahçeyi tanımıyoruz. Merdivenden düşenler oldu, üstüne tavandan beton düşen oldu, aşırı sıcaklarda havalandırmasız çalıştığımız için baygınlık geçirenler oldu. Sağlık sorunlarından en ciddilerinden biri de yalnızca bir tane kadın lavabosu olduğu için ve yetersiz temizlik yapıldığı için kadınlarda idrar yolu enfeksiyonu başladı. Sadece benim vardiyamda beş kadın enfeksiyon kaptı. Bu sağlıksız çalışma koşullarına karşı sendikanın pasif tutumu içeride tepki yarattı fakat henüz sendikaya karşı toplu, örgütlü bir eylem yaşamadık. Mart'tan beri yoğun mesai ile çalıştırılıyor. Hava sıcakları da yorgunluğumuzun üzerine eklenince mesailere katılımımız azaldı. Bunun üzerine amirlerin mesai duyuru liste yaptığı toplantılara sendika temsilcisi arkadaşlar katıldı, şube adına ve onların hatırına mesailere kalmamız rica edildi. Biz bu rezilliği hak etmiyoruz. Sendikamıza işçinin yanında olması gerektiğini umuyorum en yakın zamanda göstereceğiz.

Gebze'den bir kafe emekçisi

Patronlara sezon finali!

Merhaba yoldaşlar, bugünlerde havalar epey sıcak. İşçi sınıfının gündemi de. Öyle ki Ağustos ayına geldiğimizde asgari ücret çoktan açlık sınırının altına inmiş vaziyette. Rekor vergi zamlarının yanında yalan yanlış enflasyon değerleriyle alenen bir sınıf saldırısının ayak sesleri yükselmekte. Bu aylar biz Kafe-Bar-Restoran-Otel ve benzeri iş kollarında çalışanlar için ekstra bir önem taşıyor. Çünkü şanslıysak ancak bu aylar çalışabiliyoruz. Sezon başlangıcında bu mekânlara artan talep yüzünden ağızlarımıza bal çalan patronlar, sezon boyunca bu yoğunluğu karşılamak için 12-14 saat çalıştırıp 3-4 kişinin yapacağı işi tek kişiye yaptırıyor. Sezon biter bitmez ise kadroyu daraltmak için işten çıkartıyorlar. Bizler ise işimiz son bulmasın, o kadroda kalabilelim diye canla başla çalışıp yeri geliyor izinsiz haftalar yapıyor, yeri geliyor hastalıktan perişan halde çalışıyoruz. Otel-Kafe-Bar patronları ise birbiriyle pazarlık halinde. Aynı şartlarda aynı zorbalıkta çalıştırmak için elbirliğiyle saldırıyorlar. İş yükü artıyor, vergiler artıyor, kârlar artıyor. Maaşlar? İmkânlar? İşler işçiye dokunduğu zaman onlar hep yerinde sayıyor.

Sezonluk çalışmak, güvencesiz çalışmak demektir. Sezonluk çalışmak yılın yarısını işsiz geçirmek demektir. Günde 12-14 saat çalıştırmak hayattan koparmak demektir. Bizler bunlara sessiz kalamayız. Farklı mekânlarda az sayılarda çalışıyor olsak da aynı sokaklarda aynı caddelerde çalışıyoruz. Bizi tüm imkânlarıyla yıldırabileceğini düşünen patronlara en güzel cevabı geçen sene ABD'de örgütlenemez denilen Starbucks işçileri 150 Starbucks mağazasında, 3 bin kişiyle greve giderek gösterdi. Olmaz denileni olduran İşçi sınıfının birliği ve dayanışması her zaman zaferin anahtarı olmuştur. Bizler de bu mücadele örnekleri ışığında her geçen gün mücadelemizi büyüteceğiz ve asıl sezon finalini bizler yapacağız. Ebedi mücadelemizde, daha güçlü, daha özgür ve daha adil yarınlar için omuz omuza!

Çerkezköy'den bir plastik fabrikası işçisi

Fabrikamızdaki kötü gidişatı örgütlenip mücadele etmek çözer!

Merhaba değerli işçi ve emekçi kardeşlerim, çalıştığım iş yerindeki koşulları anlatmak istiyorum. O kadar sıkıntılı bir iş yeri ki nerden başlayayım, nasıl anlatayım bilemedim. Her zamanki gibi sıkça müdür değişikliği yapılıyor. Müdür patron akrabası oluyor. Tabiki işe başladığı andan itibaren işçilere baskı yapıyor. En ufak bir şeye bile, A'dan Z'ye müdahale ediyor.

Malum yaz mevsimdeyiz. Günlük ortalama sıcaklık 30 derece üzerinde. Fabrika içindeki sıcaklığı da eklerseniz iki katı oluyor. Havalandırma yok. Bu şartlara rağmen üretime ara vermeden devam ediyoruz. Patrone kadar herkes işçinin bu şartlarda çalışmasından memnun mu diyim aç gözlülük mü diyim bilmiyorum ama değişen bir şey yok. Bu sıcak havalarda çalışırken soğuk suya çok ihtiyaç duyuyoruz. Dolap var göstermelik, bozuk. Yapın diyoruz ya da çözüm bulun diyoruz geçiştiriyorlar. Sadece memur beyaz yakalılar faydalıyor.

Sorunlar bununla bitmiyor. Bir büyük sorun da yemekhane. Tabii onu da patronun akrabası işletiyor. Her gün aynı yemekleri yiyoruz. İçecekler sıcak, neden sıcak diyoruz çeşitli bahaneler söylüyorlar. Sıcak olmasını geçtim bir de içeceklerde iki farklı bardak kullanıyorlar. Kaliteli bardaklar memur beyaz yakalılara, kalitesiz bardaklar bizlere. Bu arada tek bardak içersen ikincisi yok. En önemlisi de biz

kimyasal olan bölümde çalıştığımız için iş güvenliği gereği, artık ne kadar işe yarayacaksa, bize özel ayran içebiliyoruz sözde. Ama yemekhane onu bile vermiyor bize. Ama müdürler yanımızdan geçerken "bunlar kimyasalda çalıştığı için gün içinde ayran içiyorlar" diye yalan söylüyor.

Geçenlerde patron toplantı yaptı. Çalışma saatleri 12 saat olacaktı. Kimse kabul etmediği için şimdi de bizim bölüm 3 vardiya olacak. Farklı bölümlerden arkadaşları bizim bölüme kaydıracaktı ama bu seferde kaydıracağı bölümlerde işçi eksikliği olacak. Bu eksikliği de baskıyı artırarak çözmeye çalışıyorlar herhalde. Müdür, başka işi yok herhalde, gün boyunca herkesi kameradan izliyor. Mesai bitiminde de görüntüleri vardiya amirlerine izlettiriyor. Gece vardiyasının kayıtları da vardiya amiri tarafından yöneticilerin cep telefonlarına yönlendiriliyor.

Yani emekçi kardeşlerim fabrikamızın neresini tutsanız elimizde kalıyor. Bizler sorunlarımızı ya kendimiz kavga dövüş çözmeye çalışıyoruz ya da teker teker söylediğimiz için olumlu geri dönüş almadığımız gibi bir de göze batıyoruz. Sendikali olsak sorunlarımızı sendikaya söyleyip muhatap bile olmayacağız kimseyle. Birlik beraberlik içinde mücadele ederek örgütlenelim, sendikalaşalım. Tüm emekçi kardeşlerime kolay gelsin saygılar.

Çorlu Cross Jeans'ten bir işçi

Cross Jeans'te patron sendikasının suyu kaynadı!

Ben bir Cross işçisi olarak yapılan haksızlıklara tahammül edemiyorum artık. İşçi nedir, aştır emektir. Sizler işçinin alinterinden ekmeğe yiyen insanlarsınız. Bu sözüm sizlere Öz-İplik sendikası. Orada bizim sırtımızdan emeklerimizi çalıp tatiller yapıyorsunuz hak mıdır bu? Nerede bu işçinin hakkı, emeği? Sizler keyif yaparken klima karşısında, bizler ter içinde çalışıyoruz. Hakkımızı istiyoruz, hakkımızı verin. Yalandan, o da tepki alınca bir limonata bir ayran getirmekle sendika olunmuyor. Var olan haklarımızı bile zamanla erittiniz. Yılda üç olan erzak ikiye düştü, şimdi de ikramiyelerin üzerine konmaya çalışıyorsunuz akbaba gibi. Kimse sizin korkunuzdan bir şey diyemiyor çünkü her bölüme sendika yalakaları koymuşsunuz. Ama bir gün hepimiz biteceksiniz ya işçiye sahip çıkacaksınız ya da bu saltanatınıza son verilecek. İstemiyoruz sizi Öz-İplik sendikası. Bir de işe yaramadığınız yetmiyor gibi insanlarla alay

eder gibi kolay gelsin demeniz yok mu sinir ediyor bizleri. Sizden tek isteğimiz bizim hakkımız olan emeğimizin karşılığı. Fabrikanın insan kaynakları gibi davranmayı, sürekli onları savunmayı bırakın artık. Sizler bizim yani işçilerin sendikasıdır. Biz olmasak siz de olmazsınız. Bir de utanmadan biz olmasaydık bunları da alamazdınız diyorsunuz. Sendikasız fabrikalar bile banka promosyonlarını alırken bizim fabrikanın arkası bizim hakkımız olan promosyonlarla alınmış sıfır araçlarla dolu. Bunun bile hesabını sormuyorsunuz. Hala insan kaynakları gibi, patron isterse vermeyebilir promosyonları diyebiliyorsunuz. Patron vermez tabii, siz alacaksınız, bunun için varsınız. Neyse biz sizin ne olduğunuzu anladık. Siz işçi sendikası değil, patronların işçilere karşı orada zorla tuttuğu bir sendikası ama bizim size artık tahammülümüz kalmadı. İçeride bıçak kemikte haberiniz olsun!

İzmir'den bir gıda işçisi

Köle olmamak için tek başımıza değil birlikte mücadele etmeliyiz

Merhaba işçi emekçi kardeşlerim, dostlarım. Malumunuz ülkemizde işçilere verilen değer yok denecek kadar az. Bizlere hakkımız olan ekmeğimizi verirken bizim her şeyimizden faydalanmak istiyorlar. Bir nevi patronların kölesi durumundayız. Patronlar kârlarına kâr katmak için her yolu deniyor. İşçilerin bazıları birlik içinde olarak buna boyun eğmiyor ama birlik olamayanlar maalesef eziliyor ezilmeye devam ediyor. Bayramdan önce asgari ücrete yapılan sözde zammı daha alamadan her şeye fahiş zamlar geldi. Biz zamlı maaşımızı almadan tekrar patronlara ve patronların her dediğini yapan iktidara geri verdik. Bu nereye kadar böyle sürecek çok merak ediyorum. Birlik olan ve sendikaya üye olan işçiler bir nevi hakkını alabilse de daha ufak özel sektörlerde işçiler her şeyden çekinir olmuş. Durum böyle olunca

tek başına ses de çıkaramıyorsun, çıkarttığın an bir anda sen kötü oluyorsun. Bu durumun çaresi ne yapacaksa birlik içinde tüm çalışanlar olarak yapmak. Bu ülkede işçiye ne zaman değer verilir hakları ödenir bizler o günü görebilir miyiz? Bilmiyorum ama yine de umudumuzu diri tutuyoruz. Elbet işçi ve emekçi iktidarını kuracağız. Bütün işçi ve emekçi kardeşlerime İzmir'den kucak dolusu selamlar.

İstanbul Sancaktepe'den bir metal işçisi

Hakkımızı almak için birleşelim!

Merhaba arkadaşlar, Ben yaklaşık 6 aydır bir metal fabrikasında çalışıyorum. Fabrikamız açılışı daha bir sene olmadı ama mayasını daha ilk aylardan belli etmeye başladı. O da işçi düşmanlığı! Fabrikada çok dar alanda kalabalık halde ve sıcak bir ortamda çalışıyoruz. Sayısız kere sıcaktan bayılan arkadaşımız oldu ama hiçbir şekilde klima sayısı artırılmıyor. Kendileri klimalı odalarda çalışırken bizleri bu yaz ayında sıcakta çalışmaya zorluyorlar. Üstelik aldığımız maaş da çektiğimiz çileye karşılık bile değil. Ülkemizin büyük çoğunluğu gibi asgari ücrete çalışıyoruz. Sürekli arkadaşlarımız türlü bahanelerle işten çıkartılıyor, geride kalanlar da işten çıkarılma korkusuyla çalışıyor.

Ama biz bu durumlara hiç yabancı değiliz. Yıllardır bu gazetenin sayfalarından patronların işçi düşmanlığını okuduk, yazdık. Ancak bu gazetenin sayfaları bize sayısız kere çözümünü de gösterdi. O da işçilerin birliğidir! Patronlar bizi yalnız gördüğü için bu kadar pervasızca saldırabiliyorlar. Oysa bizlerin emeğine sahip çıktığında neler yapabildiğini biliyoruz. Chen Solar işçileri, Smart Solar işçileri bizlere işçilerin birlik olduğunda neler başardığını gösterdi. Onlar birlikleri sayesinde işten atılan arkadaşlarını geri de aldılar, fabrikalarına sendika da soktular, patrona boyun da eğdirdiler. Biz de örgütlenmeliyiz! Patronların insafına kalmayalım! Kimse bize hakkımızı vermeyecek almak bizim görevimiz.

Gaspın adı kıdem tavanı!

Seçimlerin geride kalmasıyla, istibdad krizin faturasını emekçi halka ödetmek için saldırılarını hızlandırdı. Devasa servet sahipleri ve kâr rekorları kıran holdinglere yine göstermelik kurumlar vergisi artışı hariç dokunulmazken, halkın temel ihtiyaçlarına arda ardına yağdırılan vergi zamları acı reçete olarak savunuluyor. Tabii ki, sermayenin ve istibdadın saldırılarında burada duracağını düşünmek hata olur. Mehmet Şimşek'in ve TÜSİAD patronlarının ağzlarından düşürmedikleri, "yapısal reformlar" diye süsledikleri kemer sıkma programının başında, işçilerin en önemli güvencelerinden kıdem tazminatı geliyor. Muhtemel saldırıların bir sonraki aşamasında kıdem tazminatı da gündeme gelecektir.

Nitekim Mehmet Şimşek de geçmişte yapısal reformlardan "Türkiye'de işgücü reform paketinin yapılması lazım. Kıdem tazminatının yeniden yapılandırılması lazım. Kısmi zamanlı esnek çalışmanın getirilmesi lazım ... Kıdem tazminatı konusunda dünyanın en yüksek yüklere kadar bir Türkiye'nin

üzerinde." diyerek bahsetmişti. Kıdem tazminatının yük olduğu yalın işçi sınıfının ve toplumun geniş kesimlerinin gerçekleriyle uyuşmayan patronlar sınıfının bir safasından ibaret.

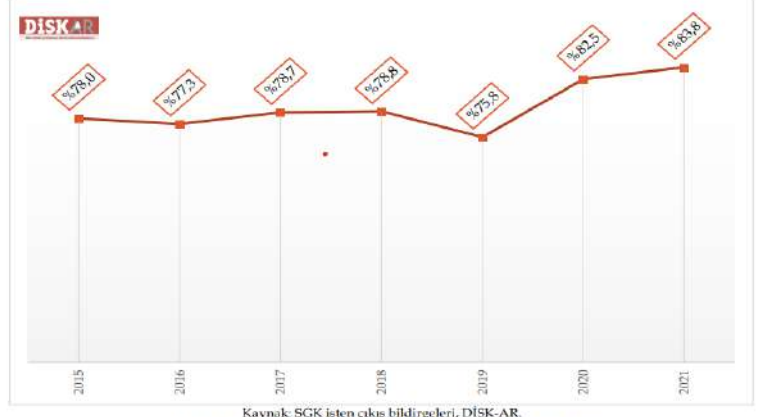
Kıdem tazminatı yıllardır işçi sınıfının en önemli yasal güvencelerinden. Dönem dönem gündeme gelse de, sendikaların ve işçilerin "kıdem tazminatı kırmızı çizgimiz" demesiyle her defasında yasa tasarıları geri çekildi. Ancak, kıdem tazminatını kaldırmaya cesaret edemeyen hükümetler, kıdem tazminatını fiili olarak işçilerin yararlanmadığı bir hak haline getirerek gasp ediyor. Hak, kâğıt üstünde kalıyor. DİSK'in 2022'deki araştırmasına göre, 2021 yılında kayıtlara geçen 16,8 milyon işten çıkışın 14,1 milyonunda kıdem tazminatı alamayacak şekilde çıkış bildirelileri düzenlenmiş. Yani işten çıkışların %84'ünde işçiler kıdem tazminatı alamamış. Bu kadar düşük yararlanma oranları bile Mehmet Şimşek'e göre Türkiye'nin üzerinde "yük"müş. Patronların has adamı olunca yıllarca çalışıp üreten milyonlarca emekçinin en küçük

güvencesi bile İngiliz Mehmet'e yük geliyor.

Kıdem tazminatına erişim kayıtlı verilerde dahi çok düşük. Kayıt dışı çalıştırma, 12 aydan az çalıştırma, kıdem sıfırlaması, hileli fesih veya istifaya zorlama gibi yaygın örnekleri de hesaba katınca kıdem almak iyice zorlaşıyor. Hâlihazırda kısıtlayıcı olan kıdem tazminatı hak ediş şartlarının yanı sıra, bir de kıdem tazminatı üst sınırı var. Kıdeme hak kazananlar dahi her yıl için hak ediş olan 30 günlük brüt ücretini kıdem tavanı sebebiyle tam alamıyor. Zor şartları yerine getiren az sayıdaki çalışanın kıdem hakkı bir de üst sınır ile tırpanlanıyor.

Kıdem tazminatı tavanının yürürlüğe giriş tarihi işçi sınıfı için şartıcı değil: 12 Eylül 1980. İlk olarak 1975'te asgari ücretin 7,5 katı olarak getirilen kıdem tazminatı tavanına ilişkin maddeyi 1979'da Anayasa Mahkemesi iptal ediyor. Buna rağmen 12 Eylül darbesinin hemen ardından, işçi sınıfının haklarına saldırının ifadesi olarak aynı şekliyle tekrar yürürlüğe sokuluyor. Üstelik tavanın üzerinde ödeme yapan yetkililere de altı aydan

Grafik 5: İşten Çıkış Bildirgesine Göre Kıdem Tazminatı Alamayanların Oranı (2015-2021) (Yüzde)

Kaynak: SGK İşten Çıkış Bildirgesi, DİSK-AR. Kıdem tazminatı alamayanlar işten çıkış kodlarına göre sınıflandırılmıştır.

iki yıla kadar hapis ve 50 bin liraya kadar ağır para cezası getiriliyor. Bugün demokratlık oyunu oynayan Koç ailesinin "büyüğü", dönemin bir numaralı patronu Vehbi Koç cunta başı Evren'e boşuna "emrinize amadeyim" diye mektup yazmıyor.

Ancak bu haliyle bile patronların canını sıkkan kıdem tazminatı tavanı, 1983'te bu sefer memur maaş katsayısına bağlanıyor. 1982'de asgari ücretin 7,5 katı olan tavan, böylece önce 4,7 katına, 90'larda 4 katına, 2000'lerde 3 katına ve son olarak bu Temmuz'da asgari ücretin 1,75 katına kadar geriliyor. Bunda da en büyük sebep memur maaş katsayısına yansımayan seyyanen zamlar ve düşük gösterilen enflasyon

verileri. Yani hükümet seyyanen zammı katsayılara yansıtmayarak sadece memur ve emeklilerden değil, özel sektör dâhil tüm çalışanların kıdem ödeneğinden de alıyor.

Asıl yük, servet vergisi alınmayan toplumun parazitleri zenginler, sürekli milyonluk vergi borçları silinen dev şirketler, rekor kârlar elde edip gelirin aslan payını alıp bütçe payı emekçilerin vergilerinden dahi düşük olan para babalarıdır. Kıdem tazminatını savunmak da gasp edilen haklarımızı söke söke almak da 15-16 Haziran'ın, Kavel'in işçilerinin yolundan yürüyerek, saraylarda uzlaşarak değil fabrikalarda, meydanlarda işgalle, grevle, direnişle mümkün olacaktır.

Has Tavuk'ta işçi kıyımı işçileri yıldıramadı!

Tek Gıda-İş sendikası, 1 Ağustos sabahı bir süredir örgütlenme çalışması yaptığı Has Tavuk fabrikasında, sendika üyesi 3 işçinin işten atılmasına karşı eylem yaptı. 2022'de de 10 öncü işçinin işten çıkartıldığı fabrikada işe iade davası sonuçlanan 6 işçi sendikal tazminat dâhil olmak üzere maddi haklarını almıştı. Ancak sendikal işçileri işe geri almayan patron yeni işçi çıkartmalara gitti. Atılan işçiler, sendika yöneticileri ve sendikaya bağlı diğer fabrikaların temsilcilerinin de katılımıyla fabrika kapısında eylem yaparak bu saldırıyı protesto etti. Devrimci İşçi Partisi de bu eylemi desteklemek üzere eylem alanındaydı.

İşçileri yıldırarak işten atmalara başvuran patronun hesabı pek tutmuş gözüküyor. Zira vardiya değişim saatinde yapılan eylem tam tersi bir etki yarattı. Patron işçilerin eylem alanına yaklaşmaması için servis indirme yerlerini ve güzergâhlarını değiştirdi. Buna rağmen araçlar eylem alanının önündeki karayolundan geçerken servislerin içindeki işçiler el sallayarak, alkış yaparak eyleme desteklerini gösterdiler. Belli ki Has Tavuk patronu sendikalaşmayı kırmak isterken çok daha fazla sendika üyesi işçiyi karşısında bulacak.

Nitekim eylem alanından ses aracıyla konuş-

ma yapan Tek Gıda-İş Örgütlenme Uzmanı Suat Karlıkaya, işçilerin asla korkmamalarını, sendikaya üye olmalarını, e-devlet şifrelerini istemek gibi yasadışı baskılarda bulunan olursa sendikaya bildirmelerini istedi. Tek Gıda-İş son dönemde pek çok fabrikada bu tür baskıları aşarak örgütlenmeyi başarıya ulaştıran ve 38.596 üyeye ulaşan bir sendika. Genel Merkez Yöneticisi Kemal Köse de buna işaret ederek son dönemde Bolez, Keskinöğlü ve son olarak Banvit'te tüm baskıları aşarak örgütlenerek toplu sözleşmeler imzalayan Tek Gıda-İş'in Has Tavuk'ta da bunu başaracağını, baskılardan medet umanların sendikaların bölgede gerçekleştirdiği Nestle, Süttaş, Cargill gibi direnişlere bakabileceğini söyledi. Bizler de Devrimci İşçi Partisi olarak bu mücadelelerin şahidiyiz ve dün olduğu gibi bugün de Has Tavuk'ta da işçilerin mücadelesinin sonuna kadar yanında olacağız. Tüm işçi sınıfımızı ve emekçi halkımızı da Has Tavuk işçilerinin mücadelesine destek olmaya çağırıyoruz.

İkitemli emekçi halkının Akşam Okulu birinci yılını doldurdu

Devrimci İşçi Partisi'nin İstanbul İkitemli'de "Dünyayı anlamamız ve onu değiştirmemiz lazım!" şiarıyla başlattığı Akşam Okulu 29 Temmuz Cumartesi akşamı "Türkiye'de Faşist Hareketin Tarihi ve Mezhepçilik" dersine birinci yılını doldurdu. İlk dersini 28 Temmuz 2022'de "Kapitalizm Nedir?" konusuna başlatmıştı. 15 günde bir düzenlenen derslere Akşam Okulu her geçen gün emekçi halkın artan katılımıyla devam etti.

En son gerçekleştirilen "Türkiye'de Faşist Hareketin Tarihi ve Mezhepçilik" dersine konuşmacı olarak Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek katıldı. Yoldaşımız konuşmasına faşizmin tarihsel tanımını, sınıfsal temelini, İtalyan faşizmi ve Nazizm tanımını yaparak başladı. Ardından Türkiye'de faşizmin gelişiminin yanında mezhepçiliğin tarihi ve güncel durumu ele alındı. Mezhepçilik bağlamında 2 Temmuz Sivas katliamının hangi koşullar altında gerçekleştiğine özellikle değinen yoldaşımız faşizme karşı mücadeleyi kazanmanın

yolunun yine birleşik bir mücadeleden ve örgütlenmekten geçtiğini vurguladı.

Katkı ve sorular ile gelecekte yaşayacağımız olası baskı ve saldırılara karşı nasıl bir mücadele vermeye gerektiğine dair doyurucu cevaplar arandı. Birinci yıl temennileri ile ders sonlandırıldı.

Akşam Okulu birinci yılının ardından emekçi halkın içinde bulunduğu durumu ve düzeni işçiler lehine nasıl değiştirilmesi gerektiğine dair cevaplar arayacağı yeni dersler ile devam edecek. Bir yıldır teorik derslerin yanında sağlık, hukuk ve deprem gibi pratik atölyeler de düzenleyen Akşam Okulu emekçi halkın katkılarıyla birçok konuda halka ışık tutmaya ve mücadeleye, Devrimci İşçi Partisi çatısı altında örgütlenmeye çağırılmaya devam edecek.

Lastik-İş Gebze Şubesi'nde iki grev birden: Colgate işçileri kazandı, sıra Corning işçilerinde!

DİSK'e bağlı Lastik-İş Gebze Şubesi'nin örgütlü olduğu Colgate-Palmolive ve Corning Optik fabrikalarında işçiler sırasıyla 12 Temmuz ve 14 Temmuz tarihlerinde greve çıktı. Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde (GOSB) kurulu bulunan Colgate-Palmolive fabrikasında 23 Ocak'ta sendika ile patron tarafında başlayan görüşmelerde anlaşma sağlanamaması üzerine 31 Mayıs'ta grev kararı alınmıştı. Hayat pahalılığının bu kadar arttığı ve enflasyon oranlarının bu kadar düşük gösterildiği bir

dönemde patronun sefalet ücretini ısrarla dayatması üzerine Colgate işçileri, 12 Temmuz'da şalteri indirdi ve halaylar eşliğinde greve başladı. Kavurucu güneşin altında 17 günlük kararlı mücadelenin ardından Colgate işçileri kazandı. 28 Temmuz'da toplu sözleşme imzalandı.

Colgate-Palmolive işçilerinin hemen ardından yine Lastik-İş'e bağlı Corning Optik fabrikasında ise işçiler 14 Temmuz'da greve çıktı. 17 Şubat'ta görüşmelerin başladığı ve GOSB Tembelova'da bulunan Cor-

ning Optik'te aylar içinde ücretleri asgari ücret seviyesine gerileyen işçiler, patronun sefalet ücreti dayatmasını reddetti. ABD'li patronlarının üretim rekorları kırmamışçasına sipariş yokluğunu bahane etmesine karşı Colgate işçileriyle eşzamanlı olarak mücadele yolunu seçti. Patron tarafının devletin sahte enflasyon rakamlarını kullanarak dayattığı teklifleri ellerinin tersiyle itti ve yüzde yüzü aşacak oranda bir zam talebiyle grev pankartını fabrikaya astı, grev çadırını kurdu.

Lastik-İş'e bağlı işçiler emekçi

halka yol gösteriyor. Seçimlerden sonra kararlar bağlayanların aksine mücadele edenlerin, grev yaparak bileğinin gücüyle hakkını alabildiğini gösteriyor. Mücadelelerinden geri adım atmadan grevine sahip çıkan işçiler halaylarını ve sloganlarını ek-sik etmiyor, olumsuz hava şartlarına rağmen alanı terk etmiyor. Colgate-Palmolive işçileri üretimden gelen güçleriyle, grevle kazandı. Şimdi sıra Corning işçilerinde, grev halayını bir kez daha zafer halayına çevirmekte.

"Hak verilmez alınır" diyen, grev

hakkına sahip çıkan Corning işçilerinin kazanımı tüm işçi sınıfının kazanımı olacaktır. Devrimci İşçi Partisi olarak tüm emekçi halkı ekmekleri için şalteri indiren Corning işçilerinin grevine sahip çıkmaya ve destek olmaya çağırıyoruz.

Sungur Savran**CHP'nin geleceği (var mı?)**

Seçimlerden bu yana sadece iki ay geçti. Ama bu iki ay toplumun geniş kesimlerinde, özellikle istibdada karşı olan, toplumsal değişimden yana ve emekçilerin ve ezilenlerin yanında olmaya çalışan kesimlerinde bir büyük uyanışa tanık oldu. Seçimde, AKP'nin ekonomiyi son hız felakete doğru sürüklemesinin yanı sıra özgürlükleri bütünüyle ayaklar altına almasına karşı Kemal Kılıçdaroğlu'nun kurduğu ittifaka bütün gönüllüyle destek veren milyonlar, şimdi bu ittifakın, onun mimarı Kılıçdaroğlu'nun ve arkasındaki parti CHP'nin, her üçünün birden kendileri için ne kadar büyük bir yanılsama, bir hayal olduğunu hızla kavıyorlar.

İttifakın sırları hızla döküldü. Kılıçdaroğlu sayesinde 400'ü aşkın gerinin toplandığı bir Meclis, şimdiden AKP'yle işbirliği yapacağını işaretini veren müttefikler ve toptan çöken bir ortaklık, halka ne kadar zavallı bir proje ile karşı karşıya olduğunu erkenden anlattı.

Kılıçdaroğlu'nun bütün "demokrat dede"liği ise ışık hızıyla kayboldu. Partiyi derhal hallaç pamuğu gibi kendi çıkarlarına göre düzenlemeye girişti, "değişim" isteyenlere tehditler yağdırdı, kongreye gidilirken, yani il kongreleri çok yakında yapılacakken işine gelmeyen bir dizi il yönetimini değiştirdi. Şimdi de "yollarımızı ayırırız" diye gözdağı veriyor muhalefete. Kendi ekibinden insanların bile İmamoğlu'nun yanında yer almaya hazır olduğu ortaya çıktı, son Parti Meclisi'nde çoğunluk muhalefetle oy kullandı ama tehdit ediyor. Yani "parti bölünürse bölünür, benden sonra tufan" diyor.

CHP'nin tıynetini ise üç olayla halkın gözünde berraklaştı. Birincisi, Mehmet Şimşek ve ekibinin IMF'ci kemer sıkma politikasının ipuçları hızla ortaya çıkmaya başladığı halde CHP'nin bu politikaya en ufak bir itirazı olmadığı belli oldu. Böylece, Kılıçdaroğlu'na verdikleri oyu sureti haktan görünmek için işçi düşmanı AKP'ye karşı bir oy olarak örtmek isteyenlerin de boyası döküldü. Tersine, bizim seçimden önce televizyonlarda da açıkça söylediğimiz gibi, Millet İttifakı'nın da aynı yolun yolcusu olduğu kanıtlandı. Şimdi bunların Mehmet Şimşek'e eleştirileri "yeterince hızlı gitmiyorsun"dan öteye gitmiyor, yeni kadrolara da "Boğaziçi'li", "zaten Amerikan Merkez Bankası Fed'de" falan diye destek veriyorlar.

İkincisi, her ülkede her zaman devasa bir skandal olacak ve yapan politikacının başını mutlaka yiyecek bir siyasi suçun ortaya çıkması. Faşist, ırkçı Ümit Özdağ iki tur arasında halka açıklanan protokolün dışında Kılıçdaroğlu ile yazılı bir anlaşma yaptıklarını, kendisine İçişleri Bakanlığının vadedildiğini, ayrıca iki bakanlığın ve MİT müsteşarlığının da partisine verileceğinin kararlaştırıldığını açıkladı. Akıllı adam. Bu aşamada bile Kılıçdaroğlu sustu. Parti sözcüsü Faik Öztrak Ümit Özdağ'ı yalanladı. Özdağ ısrar etti. Kılıçdaroğlu bir televizyon görüşmesinde (yazılı belge ortaya çıkınca daha da fazla rezil olacağını bildiği için) Ümit Özdağ'ı doğruladı. Görüşmecisi "ama Faik Öztrak yalanladı" dedi. Kılıçdaroğlu'nun yanıtı: "O bilmiyordu ki." "Demokrat dedemiz" buraya kadar! Kösele gibi bir suratla hâlâ koltuğuna yapışmış, oturuyor.

Üçüncüsü, Akbelen ormanının savunulması müthiş bir kitle mücadelesi haline geldikten günler sonra yöreyi ziyaret eden CHP'lilerin halkla kavga etmesi, bir milletvekilinin insanlara parmak sallaması, bir başka milletvekilinin "seçimi sizin yüzünüzden kaybettik, siz AKP provokatörünüz" demesi! Ama en güzeli kıyısından köşesinden duruma baktıktan sonra makam arabasına geçen Kılıçdaroğlu'nu, kitlenin arabayı tokatlayarak "arabaya değil barikata" sloganıyla utandırması. Uyanış ilerlemektedir!

Öyle görünüyor ki partinin önünde üç ihtimal var. İlki CHP'nin daha küçük partilere ayrılarak orta vadede sahneden silinmesidir. Cumhuriyet kuruculuğuyla övünen bu partinin cumhuriyetin 100. yıldönümünde ufalanmaya başlaması tarihin ilginç bir cilvesi olur.

İkinci ihtimalin alametleri şimdiden belirdi. İmamoğlu rakibinin bütün direncine rağmen kongrede başkanlığa getirilir. Parti bir yeni umut pırlıtsı sayesinde gelecek seçime kadar yaşar. İmamoğlu'nun en ufak bir programı yok. Olanı, Erdoğan'ın "eser bırakmak" ideolojisiyle sınırlı. Bunun dışında İmamoğlu'nun sağcı bir politikacı olduğu tartışma götürmez. Ama bu önemsiz. Zira CHP uzun yıllardır sağcı bir parti olmuştur. CHP'nin "solculuğu" 1960'lı yıllarda yükselen işçi sınıfı hareketini massetmek, onun dönemin canlı sosyalist hareketiyle bütünleşmesini önlemek için geliştirilmiş bir stratejik yöneliştir. 12 Eylül işçi hareketini durdurdu, solu yenilgiye uğrattı. "Solcu" bir CHP'ye ihtiyaç kalmadı. Bir miktar yalpalamadan sonra CHP merkez sağdaki boşluğu da doldurmak amacıyla kendine yakışanı yaptı, solu tamamıyla terk etti. İmamoğlu bu yeni kisveye uygundur.

Tabii bir de üçüncü bir ihtimal var. Şayet İmamoğlu'nun yükselişi önlenbilirse, Kılıçdaroğlu Ümit Özdağ ile anlaşmaya dayalı stratejiyi izleyerek Türkiye'nin Marine Le Pen'i ya da Giorgia Meloni'si olabilir. Yakışır. Hatta neden olmasın? Kılıçdaroğlu, İmamoğlu'na karşı kurultayı kazanamayacağını görürse, belki de Ümit Özdağ'ı partiye çağırıp onu başkan adayı olarak sunar. Böylece CHP cumhuriyetin ikinci yüzyılına Kılıçdaroğlu'nun zaman zaman övünerek vurguladığı "CHP'nin ülkücüleri"ne teslim olmuş bir parti miras bırakmış olur!

CHP'nin bu sefil durumu bize AKP istibdadının Türkiye'yi tam anlamıyla bir uçuruma sürüklemekte olduğunu unutturmamalı. İşçi sınıfını ve emekçileri perişan eden program ve NATO hizmetkârlığı koyu bir istibdad ile birleştiriyor. Ülkeyi bu katlanılmaz durumdan CHP'nin buharlaştığı bir dönemde işçi emekçi sınıfların ve ezilenlerin kalbini kazanacak bir proleter partisinin kurtarması için elimizden geleni ardımıza koymayacağız.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi**NATO'nun genişlemesine ve askeri-mali boyunduruğuna hayır!**

Dünyanın en büyük ve kanlı terör örgütü NATO Vilnius zirvesinde toplanmıştır. Bu zirvenin ilk haberi Erdoğan'ın İsveç'in NATO'ya üyeliğini desteklemesi olmuştur. Bu karar hem dünya halklarının hem de Türkiye halkının aleyhinedir. Erdoğan'ın bu karar karşılığında belirli tavizler alındığına dair yapılan propaganda gerçeği yansıtmamakta, tam tersine perdelemektedir. Türkiye'nin İsveç'e "terör" başlığı altında sunduğu talep ve şartlar tamamen göstermeliktir. Pazarlık kozlarından ibarettir. Terörle de terörizmle de ilgisi yoktur. ABD'den F16 savaş uçaklarının alımı konusunda Biden'in yeşil ışık yakması, yine İsveç ve ABD'den Türkiye'nin Avrupa Birliği tam üyeliğine yönelik destek vaadi vb. Türkiye için birer kazanım değildir. Tam tersine Türkiye'nin boynundaki mali ve askeri zincirleri sıkılaştıracak gelişmelerdir.

F16 savaş uçakları alımı Türkiye'nin güvenliğine katkı değil tehdittir. Çünkü bu pazarlık Türkiye'nin NATO'nun emperyalist ve terörist savaş planlarına angaje edilmesine bağlanmıştır. Vilnius zirvesi NATO'nun üç kademeli bir kuşatma ve saldırı planını karar altına almaktadır. NATO, yüksek kuzey (kutuplar) ve Atlantik'te (Kuzey Bölge Planı), Baltık denizinden Alplere uzanan bölgede (Orta Bölge Planı) ve Akdeniz ile Karadeniz'i kapsayan bölgede (Güneydoğu Bölge Planı) Rusya'yı kuşatmak ve Ukrayna'da sürdürdüğü vekalet savaşını yeni bir boyuta yükseltme planı yapmaktadır. Türkiye bu planın Güneydoğu kanadına angaje edilerek sıcak savaş cephesine sürülmektedir. Erdoğan sadece İsveç'in değil Ukrayna'nın da NATO üyeliğini savunan açıklamasıyla bu plana dahil olmaya hazır olduğunu ilan etmiştir. Sadece sözlü olarak değil. NATO'nun Ukrayna'da vekil olarak kullandığı Nazi örgütlerinin elebaşlarını cepheye göndererek, bu doğrultuda Rusya ile yapılmış mutabakatı açıkça çiğneyerek, eylemiyle de net bir irade beyanında bulunmuştur. Ukrayna'nın NATO'ya üyeliğinin bir nükleer savaş tetikleyebileceği, Türkiye'nin halen İncirlik'te ABD'nin atom silahlarına ev sahipliği yapmakta olduğu unutulmamalıdır. Her şey bir yana NATO'nun 15 Temmuz darbe girişiminin ortağı olduğu, meclisin İncirlik'ten kalan uçakların beslediği F16'lar tarafından bombalandığı gerçeği ortadadır. Tüm bunlar hem NATO'nun haksız ve saldırgan savaşına ortak olmaktadır hem de Türkiye'nin emekçi halkını büyük tehlikelerle yüz yüze

getirecektir.

Erdoğan'ın NATO karşısındaki bu teslimiyeti, kuruluş harcında emperyalizme biat etmek olan AKP'nin siyasi çizgisiyle uyumludur. Bununla birlikte Türkiye'nin döviz rezervlerini tamamen tükettiği, devasa bir dış borç batağı içine sürüklendiği bir ortamda içine düştüğü mali boyunduruk göz ardı edilmemelidir. Gümrük Birliği ve Avrupa Birliği üyeliği başlıkları bu mali boyunduruğun bir uzantısıdır. Osmanlı 19. yüzyıl sonunda II. Abdülhamit döneminde benzer bir borç batağı içine düşerek Düyun-u Umumiye idaresi adı altında devletin vergi toplama ayrıcalığını İngiliz, Fransız, Hollandalı, Avusturyalı, İtalyan devletleri ve şirketlerine vererek yarı sömürge konumuna gelmişti. Bugün de döviz bağımlılığı bir ekonomi ve devasa borç batağının kaçınılmaz sonucu Türkiye'nin Dolar'ı basan Washington'un ve Avro'yu basan Frankfurt'un borç kölesi olmaktır. Hiç şüphesiz ki Körfez'deki vekilleriyle birlikte Londra da masadadır. Vilnius zirvesi Türkiye'yi sadece emperyalist savaşın bir cephesi yapmamakta 21. Yüzyılın Düyun-u Umumiyesi'ni de inşa etmektedir.

Türkiye'nin emekçi halkının çıkarı dış borcun reddinde, Gümrük Birliği'nden çıkmakta, AB ile aday üyelik sürecinin sonlandırılmasında, dış ticarete devlet tekelinde ve döviz bağımlılığının devlet mülkiyeti ve planlamaya dayanan bir temelde sona erdirilmesindedir. Türkiye emekçi halkının güvenliği NATO'dan çıkmaktadır! NATO'nun Rusya'ya karşı Ukrayna'daki Nazi vekilleriyle sürdürdüğü vekalet savaşına Türkiye'nin ortak olması kabul edilemez. Türkiye'nin emekçi halkının yeri tüm dünyanın halklarıyla birlikte emperyalizme karşı saflardır. Dünya halklarının baş düşmanı, emperyalist savaş aygıtı ve dünyanın en büyük terör örgütü NATO yıkılmalıdır!

NATO'nun genişlemesine hayır!

NATO'nun Ukrayna'da yürüttüğü vekalet savaşına ortak olmaya hayır!

Yeni bir Düyun-u Umumiye'ye hayır!

Emperyalizmin askeri ve mali boyunduruğuna son!

Emperyalist zincirleri kır!

NATO'dan çık! NATO'yu yık!

11 Temmuz 2023

Erdoğan batırdığı geminin mallarını satışa çıkardı:

Gizli diplomasiye son! Zillet anlaşmalarına hayır!

Devletin kasası tam taktır... Bu yüzden Erdoğan'ın yeni hükümeti, kurulur kurulmaz soluğu Körfez'in parabolalarının yanında aldı. Görüşmelerin ardından Suudi Arabistan'la 5, Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) ile ise 13 anlaşma yapıldığı duyuruldu. Ayrıca özel sektör de bu ziyaretler vesilesiyle onlarca anlaşma yapmış. İktidarın propaganda aygıtına bakılırsa bu anlaşmalarla ülkeye dolar yağacak. Hatta BAE ile yapılan anlaşmalar için 50,7 milyar gibi bir rakam da servis edildi. Bu rakam Temmuz ayının sonundaki resmi rakamlarla TCMB'nin eksi 54 milyar dolar olan SWAP hariç net rezerv rakamıyla ilginç bir yakınlık gösteriyor. Bu, Körfez'den gelen parayla Merkez Bankasının döviz açığı kapanacak anlamına mı geliyor? Hayır!

Gerçekten 50 milyar dolar geliyor mu? Gelse bile bu hayırlı bir şey mi?

Öyle bir hava yaratılıyor ki sanki BAE yarı Erdoğan'ın IBAN'ına 50 milyar dolar EFT yapacak... Tabii ki böyle bir şey yok. En fazla, üzerinde konuşulan anlaşmaların ticari değerinin 50 küsur milyar dolar olduğundan bahsedilebilir. Bunlar içinde SWAP yoluyla döviz takası da olabilir, limanların, bankaların özelleştirilmesi de, devlet garantili altyapı ihaleleri de, silah satışları da, doğrudan borç da olabilir. Dolayısıyla üzerinde konuşulan konular hayata geçmeye başlamadan bir kuruş dahi gelmeyecektir. Kaldı ki bu paraların gelmesi de hayra alamet değildir. Zira Körfez'in parabolaları, babalarının hayrına Türkiye'ye para yatırarak değiller. Paralarının karşılığını fazlasıyla almayı bekliyorlar. Bu faiz de olabilir, ucuz arazi almak da, milletin varlıklarına çökmek de, ülkenin işçisini ucuz sömürmek de... Erdoğan Türk parasını pul ederek her türlü varlığı döviz cinsinden kelepçe hale getirdi. Buna işçi sınıfımızın emek gücü de dahil. AKP iktidarı Körfez'deki toplantılarda, batan geminin mallarını satışa çıkartıyor. Parabolaları fabrikaları satın alsın diye onlara grev yasağı, sendikasılaştırma, ucuz ve köleleştirilmiş bir işçi sınıfı da vadetmiş olabilirler. Şaşırır mıyız? Erdoğan, Amerikan şirketlerinin CEO'larını sarayda topladıktan sonra grevleri yasaklamadı mı? "OHAL'i sermayenin önünü açmak için ilan ettik" demedi mi? Demek ki hükümet uluslararası sermayeyle ve parabolalarıyla anlaşmalar yapıyorsa bunda sevinilecek hiçbir şey yoktur, tam tersine karşı çıkılacak bir durum vardır.

Petro-dolarlar için Körfez'in parabolalarına ne vadettiniz?

Gündemde 2003 yılında 1,3 milyar dolara satışı gündeme gelmiş olan Alsancak Limanı'nın bir BAE şirketine satışı var. Yine Türk Hava Yolları'nın, Halkbank gibi kamu bankalarının vs. özelleştirilmesi var. Zaten Türkiye Varlık

Fonu bu sebeple kurulmuştu. Millete ait kamu varlıklarını Türkiye'nin kanını emmeye niyetli uluslararası sermayeye peşkeş çekmek üzere tek çatı altında birleştiren, Sayıştay ve TBMM denetiminin dışına çıkartan Varlık Fonu'nu bu yüzden Vampirlik Fonu olarak tanımlamıştık. Alsancak Limanı'ndan, THY'ye, Halkbank'tan Türk Telekom'a, Eti Maden'den BOTAŞ'a kadar, satılacağı konuşulan kamu varlıklarının tamamı bu fon altında birleştirilmiş durumda. Konusu olunca Erdoğan çıkıp BOTAŞ'ı satmayacağız diyor. Biz neyi satıp neyi satmayacağımızı biliriz diye ekliyor. Hadi inanalım. BOTAŞ'ı satmayacaksınız. O zaman yaptığınız anlaşmaları ve mutabakat zabıtlarını açıklayın görelim parabolalarına milletin hangi varlıklarını vadettiniz?

Anlaşmalar neden gizli? Maddeleri açıklayın!

Adı geçen onlarca anlaşmayla ilgili gizlilik var. Basına yansıyan tek somut bilgi Bayraktar'ın Suudi Arabistan'la İHA satış anlaşması yapmış olması. Onu da devletten değil şirketin sosyal medya açıklamasından öğreniyoruz. Bahsedilen 50,7 milyar doların hangi kalemlerden oluştuğuna, hangi yatırımları kapsadığına, ne kadarının mevduat ne kadarının doğrudan yatırım, ne kadarının mal ya da hizmet ticareti olduğuna vs. dair tek bir madde açıklanmadı. Açıklanmayacak da... Çünkü anlaşma dediklerinin hemen hepsi "mutabakat zaptı" olarak imzalanmış. Yani bunlar bağlayıcılığı fazla olmayan karşılıklı niyet beyanı niteliğindeki metinler. Uluslararası anlaşmalar gibi meclise getirilip oylanması da bu yüzden gerekmiyor. Milletin varlıklarını kapalı kapılar ardından parabolalarına peşkeş çekmek için uygun bir yöntem.

Ülkenin varlıkları kadar onuru da peşkeş çekiliyor!

Bu gizli anlaşmalarla sadece milletin varlıkları değil onuru da pazarlık masasına konmaktadır. Bunun nasıl olabileceğine dair en yakın zamanda çok somut örnekler yaşadık. Mahkemelere verilen talimatla Rahip Brunson'ın ABD'ye teslim edilmesi. Muhafız yazar Cemal Kaşıkçı'nın Suudi Arabistan konsolosluğunda vahşice katledilmesine ilişkin davanın yine mahkemelere verilen talimatla kapatılarak Suudi Arabistan'a havale edilmesi. Mavi Marmara katliamı davasının İsrail'le anlaşma yapılarak düşürülmesi. Nihayet 15 Temmuz darbe girişiminin finansörü olduğu iddia edilen Birleşik Arap Emirlikleri'nin suçlarının üzerine sünger çekilmesi. Bunlar içinde sadece İsrail'le yapılan anlaşma, o da Siyonistler işlerini sağlama almak istedikleri için açıklandı. Ama diğerleri gizli tutuldu. Hepsisi de birer zillet vesikası olarak tarihteki yerini aldı. Son Körfez çıkarması bu zilletin yeni örneklerle daha da artacağına göstergesi.

Levent Dölek

Ekonominin yobazları

Rasyonel yani akılcı politikalara dönüş yeni ekonomi politikasının sloganı. Demek ki önceki politika akılcı değildi. Ne diyordu faizle ilgili Erdoğan? "Nas var!" Yani ayet ve hadislere dayanan İslam kuralları... "Bir Müslüman olarak naslar neyi gerektiriyorsa onu yapmaya devam edeceğim." Devam ediyor mu? Hayır. Yanına yardımcı olarak aldığı Cevdet Yılmaz, Hazine ve Maliye Bakanı olarak atadığı Mehmet Şimşek, Merkez Bankasının başına getirdiği Hafize Gaye Erkan (Boğaziçi mezunu ve ABD kariyerli yeni yardımcıları ile birlikte) hepsi de "nas" falan dinlemeden "akılcı politikalar" sloganı ile ekonomiyi faiz artışı patikasına soktu. Faizleri giderek hızlanan bir tempoyla yukarı çekecekleri konusunda güvence veriyorlar. Bu politikanın temposunu belirleyecek olan ise yerel seçim takvimi olacak. Krediyi daraltarak ve alım gücünü düşürerek talebi kısmak yoluyla enflasyonla mücadele programı tüm iktidarlara oy kaybettirir. O yüzden Erdoğan yavaştan alım diyor. Onlar da ekonominin boyundaki faiz kemendini yavaş yavaş sıkıyorlar.

Demek ki "nas" söylemi palavraymış. Ama bu herhangi bir palavra değildir. Dini, ayeti, hadisi için içine katarak bu işi yapmak din istismarcılığıdır. Erdoğan bir Müslüman olarak değil kapitalist bir siyasetçi olarak konuşmaktadır. Temsil ettiği sınıfın ve iktidarının çıkarları neyi gerektiriyorsa onu yapmıştır. Düşük faiz, genişlemeci para ve maliye politikası, İslami kuralların değil sermayenin dünyevi çıkarlarının bir sonucuydu. En çok kredi ile ayakta durabilen KOBİ'lerin çıkarındaydı. Ama onlarla birlikte ihracat odaklı tekelleri sermaye grupları da kazandı. Bu politika sayesinde işçisine pul olmuş Türk lirası ile ödeme yapıp, emeğin ürettiklerini dolar ve avroyla satarak büyük kârlar elde ettiler. Bankalar da Merkez Bankasından düşük faizle aldığı parayı daha yüksek faizli devlet tahviline yatırıp geri devlete satarak milyarları kasalarına koydular.

Bu politika kredi ve para bolluğu yaratarak talepte ve tüketimde canlılık yarattı, bu şekilde zombi şirketler batmadan yüzdürüldü, konkordatolar, iflaslar, kapanmalar yaşamadık. Toplu işçi çıkarmalar yaygın şekilde yaşanmadı, istihdamda ciddi bir artış olmasa da enflasyondaki yangını emek gücü piyasasında görmedik. Bunlar da önceki dönemde izlenen ekonomi politikasının "seçim ekonomisi" boyutuydu. Yani düşük faiz, genişlemeci para ve maliye politikası, İslami kuralların değil Erdoğan'ın oy kazanma (ya da oy kaybetmeme) saikinin bir gereği idi. Tabii ben seçimleri kazanmak için daha sonra kepeçyle geri almak üzere kaşıkla para dağıtıyorum diyecek hali yoktu. Din istismarcılığı yaptı.

Sonunda deniz bitti. Sermayenin çıkarları ekonomi politikasının değiştirilmesini gerektiriyor. Peki, şimdi ne var? "Akılcı politikalara dönüş" sloganıyla dinden akla mı dönüyoruz? Hayır, hala dindeyiz! Ama bu din yine Müslümanlık değil! Para dini! Kapitalizm! Bu dinin en gerici mezhebi de neo-liberalizm! Piyasanın, üretim araçlarının özel mülkiyetinin, kârın meşruluğunun, kapitalizmin ezeli ve ebedi olarak insan doğasına en uygun sistem olduğunun sorgulanmasına zinhar müsaade edilmeyen bir din bu! Aksini iddia eden kim olursa tekfir eden bir dindir bu! Örneğin, üstümüze boca edilen liyakat nurlarından olan, ABD Merkez Bankası referanslı Cevdet Akçay bu dinin papazlarından biridir aslında. Vaktiyle televizyona çıkıp Nebati'yi eleştirir, Merkez Bankası politika faizinin piyasa işleyişine tabi olarak belirlenmesini savunur, Taylor Kuralı'nı bir ayetmişçesine vaaz ederdi. Dünyada geçerli bir rezerv para yani "Dolar" basan ABD ekonomisi esas alınarak geliştirilmiş bu kuralı, parası kendi sınırları içinde dahi hükümsüz olan, kronik cari açık veren, dolar bağımlısı bir ülke için tartışılmaz kural gibi koymak nedir? Sınıfsal çıkarlarının dogmalar arkasına gizlenmesidir. Bunun adı dogmacılıktır ve yobazlıktır! Evet, yobazlık sadece dinde olmaz. Ekonominin de yobazlığı olur.

Mesela bu neo-liberal papazlardan Özgür Demirtaş da (zaman zaman cübbeli Ahmet hocaya taş çıkartan performanslar sergileyebiliyor) bir tivit atmış, şöyle diyor: "Üzülerek söylüyorum: Büyük işsizlik geliyor. Son 10 yıldır yapılan ekonomi politikası hataları çok pahalıya patlıyor, patlayacak." Üzgün falan değilsin, geçelim o timsah gözyaşlarını. İstikrar programının işsizlik getireceğini bile bile bunu savundun durdun. Şimdi uygulama başlıyor. Gayet kötü niyetli biçimde suçu 10 yıllık yanlış politikalara atıyor. Yani yarın "ey işçiler! Patronunuz toplu işçi çıkartma kararı aldığı anda ona kızmanın onun bir suçu yok" diyecek... "Kusura bakma enflasyonla mücadelenin tek yolu bu! Ekonomi bilimi bunu emrediyor!" diyecek... Geçen dönemde bilimin gereği yapılmadığı için bu faturayı ödeyeceksiniz."

Yalan! İnanmayın. Krizin faturasının enflasyonla, işsizlikle, vergilerle, zamlarla her yolla işçiyeye emekçiyeye kesilmesini ekonomi bilimi değil sermayenin çıkarları emrediyor. Kanmayın! Kıdem tazminatı başta olmak üzere işçi sınıfının kazanımlarına saldırılmasını, esnek çalışmanın dayatılmasını, ücretlerin baskılanmasını, emeklilik haklarının törpülenmesini ve daha da fazla özelleştirme yapılmasını ekonomi bilimi değil sermayenin çıkarları emrediyor. Bu saldırıları "yapısal reformlar" diye yutturmaya çalışacaklar. Yutmayın! Ya enflasyon ya işsizlik diyorlar. "Kırk katır mı? Kırk satır mı?" diyorlar. Biz cevap olarak ya sosyal yamyamlık ya sosyalizm diyoruz! Yapacağınız seçim budur. Enflasyonla mücadele ederken işsizlik belasına ulaşmamanın biricik yolu üretim araçlarının devlet mülkiyetinde olmasından, faiz ve kâr yerine merkezî planlama ile kaynak tahsisinin gerçekleştirilmesinden geçer. Bu yol bilimle değil kapitalizmle bağdaşmaz. Bu yol halkın dini inançlarına değil sermayenin dünyevi çıkarlarına ters düşer. İsteddiğiniz kadar tekfir edin. Gerçeği söyleyeceğiz. Gerçekçi olan tek çözüm sosyalizmdir. Bu çözüm bilimseldir ve toplumun emekçi çoğunluğunun menfaatindedir.

Armağan Tulun

Sendika istatistikleri yayımlandı:
Önümüzde iki görev var!

“İşkollarındaki İşçi Sayıları ve Sendikaların Üye Sayılarına İlişkin 2023 Temmuz Ayı İstatistikleri Hakkında Tebliğ” Resmî Gazete’de yayımlandı. Çalışma Bakanlığı verilerine göre, Türkiye’de çalışan işçi sayısı 16,5 milyona dayanmış durumda ancak bunların içinde sendikalı olanların sayısı sadece 2,4 milyon civarında. Ortalama sendikalılık oranında neredeyse hiçbir değişiklik yok. Yani, hâlâ işçilerin %85’i sendikasız çalışıyor. İşçilerin asgari ücret ne olacak diye beklemek yerine gerektiğinde üretimden gelen gücünü ortaya koyarak toplu sözleşme ile ücretini ve çalışma koşullarını belirleyebilmesi için sendikalaşma oranının artması şart. Bunun için fabrika fabrika, işyeri işyeri örgütlenmek gerek. Buna şüphe yok. Ama bir de madayonun öbür yüzü var. Çünkü 2,4 milyon sendikalı örgütlü işçi de az değil.

Düşünün 2,4 milyon işçi gerektiğinde hakları için masaya yumruğunu vuruyor, gerektiğinde dayanışma içine giriyor. Bu kadar işçi bir olduğunda bükemeyeceği bilek olur mu? Evet, daha fazla örgütlenelim ama bir yandan da var olan güçlü sendikalaşma sırasında patronların saldırısı olduğunda dayanışma için kullanalım. Fabrika fabrika haklarımızı alırken, toplu sözleşme masasında patronla mücadele ederken, grevlerde, direnişlerde her bir işçinin arkasında bu kadar büyük bir gücün varlığını hissetmesi, işçi sınıfının kazanımlarına yenilerini eklemesi mi? Sendika konfederasyon ayrımı gözetmeksizin mücadeleciler, örgütlü işçilerin dayanışması bir yana, patronlarla girişilen tek tek mücadelelerde sendikaların kendi güçlerini ortaya koymasına bile çok etkili olur. Bugün bu güçle bir zaten yapılan, bir de yapılması gereken örnek verelim.

Sendikanın kendi gücünü ortaya koymasının ne demek olduğunu günbegün pratikte gösteren olumlu örnek Tek Gıda-İş sendikası. Tek Gıda-İş, son bir yılda üye sayısını 36.570’den 38.596’ya çıkarmış durumda. Tek Gıda-İş de tarihsel olarak Tekel ve Çaykur gibi büyük kamu iktisadi teşebbüslerinde örgütlü olan bir sendika olarak, özelleştirme sonucu kapatılan fabrikalar nedeniyle üye kaybı etkisini en fazla hisseden sendikalardan birisi oldu. Ancak kamudan gelip özelden örgütlenmeyi başardı. Süttaş’ta, Nestle’de, Cargill’de, Banvit’te, Doğanay’da, Bel Karper’de, Adkoturk’te en çetin mücadelelere girişmekten geri durmadı, tıpkı bugün Has Tavuk’ta olduğu gibi. İşçinin gücünü arkasına alarak mücadele etti ama sendikanın gücünü de tüm bu mücadelelerde işçinin arkasına koydu. İşçi aيداتlarını grev ve direnişler için harcadı. Ve bu sayede en büyük özelleştirme saldırılarından birisinin muhatabı olmasına rağmen sadece ayakta kalmadı aynı zamanda sendikalaşmanın önündeki tüm engellere rağmen üye sayısını artırarak güçlü bir sendika olarak mücadeleye devam ediyor. Bu gerçekten işçi hareketi açısından örnek alınması gereken bir durum.

Diğer örnek için de önümüzde bir test süreci olarak MESS sözleşmeleri var. Yaklaşık 200 fabrikada çalışan ve 130 bin işçiyi kapsayan MESS grup toplu sözleşmesi süreci başlıyor. Türk Metal sendikası 268.385 üye ile tüm sendikalar arasında en fazla üyeye sahip ikinci sendika. İstatistikler Resmî Gazete’de yayınlanınca sosyal medyada #EnBüyükTürkMetal diye etiket kampanyası başlattılar. Alın size MESS sözleşmesi süreci, o büyüklüğü bu süreçte işçinin hakkını savunurken gösterin! Türk Metal’in örgütlü olduğu fabrikalarda, sözleşme taslağı hazırlanırken işçilerin beklentisini anlamak için yapılan anketlerde işçiler bir büyüklük değil, beklentiyi düşürme amaçlı çok küçük rakamlar gördü. Anketinizi alın başımıza çalın dercesine ya doldurmadı ya da Türk Metal’in çizdiği sınırları değil, işçilerin beklentisini ve kırmızı çizgilerini kendisi yazıp verdi. On binlerce metal işçisi hak verilmez alınır diyerek şaltere elini uzatsa, sözleşme masasına grevle yumruğunu vursa, işte o zaman ortaya çıkacak büyük gücün karşısında 200 tane patron ne yapabilir? Bunu sağlamak için elbette anketleri doldurmayarak sendikaya tepki göstermek yetmez. İşçinin gücünü patronlara göstermek için sendikaları harekete geçirmek, üretimden gelen gücü kullanmaya zorlamak gerek!

Bu anlamda baştaki konuya yeniden gelecek olursak grev ikili. Bir yandan %15’le yetinmeyerek, örgütsüz %85’in de patronlar karşısında sendikalı ve örgütlü olması için mücadele etmek görevimiz. Diğer yandan hakkımız olanı almak için mevcut %15’in gücünü de, sınıf mücadeleciler bir anlayışla, işgalle, grevle, direnişle göstermek gerek.

Akbelen’de köylüler zeytinliklerinin gasbedilmesine ve ormanlarının yok edilmesine karşı mücadele ediyor!

Muğla Milas’a bağlı Akbelen’de köylüler zeytinliklerinin bulunduğu ormanlık bölgenin kesimine karşı iki yıldır aralıksız mücadele ediyor. 24 Temmuz’da kesim ihbarı alıp nöbet tutan köylülere jandarma saldırdı ve sekiz köylüyü gözaltına aldı. Ardından her gün yapılan nöbet ve eylemlere jandarma saldırıları ve gözaltılar sürüyor. Bununla birlikte Akbelen köylülerine destek büyümeye devam ediyor ve bölgeye birçok şehirden kişi, kurum ve örgüt desteğe geliyor.

Limak Holding ve İÇTAŞ’ın ortağı olduğu YK Enerji isimli şirketin termik santrallerine kömür sağlamak amacıyla Akbelen ormanlarında kesim yapılmaya çalışılıyor. Kesimi planlanan 740 dönümlük arazinin 150 dönümü de zeytinliklerden oluşuyor. Bu zeytinlikler, Hazine tarafından zeytinlik olarak kullanılmak koşuluyla yöredeki küçük üreticilere tapusu devredilen alanlar. Dolayısıyla sadece bir ekolojik yıkım değil aynı zamanda emekçi köylülerin geçimlik arazilerine sermayenin saldırısı söz konusu. Termik santrallerinin enerji ihtiyacını daha ucuza karşılamak dolayısıyla kâr oranlarını arttırmak isteyen YK Enerji şirketi ile birlikte devlet, köylülerin geçimlik arazilerine saldırıyor, halk sağlığını hiçe sayıyor, ormanları tahrip ederek ekolojik yıkıma sebep oluyor.

1939 yılından beri var olan zey-

tincilik kanunu, zeytinliklere belirli bir mesafeye kadar sınai yatırım ve madencilik yapılmasını izin vermiyor. Özel şirketlerin “elimizi kolumuzu bağlıyor” dediği 1939 tarihli yasanın sağladığı direnci kırmak için çıkarılan ve 1 Mart 2022 yılında Resmî Gazete’de yayınlanan yönetmeliğe göre ise, elektrik üretimi amacıyla yapılacak madencilik faaliyetlerinde zeytinlik alanlardaki zeytin ağaçlarının taşınması veya kesilmesine bakanlıkça “kamu yararı dikkate alınarak” izin verilebiliyor. Çıkarılan bu yönetmeliğin yürütmesi Danıştay tarafından durduruldu, yani yok hükmünde.

Devlet desteğini arkasına alan özel sermaye Akbelen bölgesinde yasanın etrafından dolaşıp devlet ormanlarının bir kısmında kesime gi-

rişti. Bugün hukuka göre, yönetmeliklerle kanun değiştirilemeyeceği için zeytinliklerle ilgili yönetmelikler yine yargıdan dönecektir. Fakat yargı sürecinde oldu bitti ile diğer zeytinlik araziler de kesilebilir. Hukukun değil fiili mücadelenin emekçilerin işini, aşımı, hürriyetini koruduğunu her gün deneyimliyoruz. Bu, ormanlar ve zeytinlikler için de geçerli. İşte bu yüzden gözü kâr hirsından dönmüş sermayenin saldırısına karşı Akbelenli emekçi köylülerin yanında olup mücadele etmek şart. Ancak, esas başarıyı getirecek olan bu mücadeleyi büyütürsek, ülkenin dört tarafında topyekûn saldırıya geçen tüm sermaye bileşenlerine karşı, topyekûn bir şekilde birleşerek cevap vermek olacaktır.

Elinizi çocuklarımızın üstünden çekin, karma eğitime dokunmayın!

Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin’in “kız çocuklarını erkeklerle aynı okula göndermem diyen velileri ikna etmek için gerekirse kız okulları açabiliriz” sözleri üzerine karma eğitim tekrar tartışma konusu oldu. Tekrar diyoruz çünkü bakanın, Milli Eğitim Müsteşarlığı (2013-2018) döneminde “karma eğitim zorunlu değil” açıklaması da o dönem çok konuşulmuştu. Karma eğitimin önümüzdeki günlerde iktidarın atacağı adımlarla tekrar gündeme geleceği aşikâr. Peki, karma eğitim nedir, işçi sınıfı için neden önemlidir?

Karma eğitim kız ve erkek öğrencilerin aynı okulda, bir arada okumalarını sağlayan eğitimidir. Karma eğitim, eğitimin bir kamu hizmeti olması sebebiyle bu hizmetin erkek ve kız çocuklarına eşit bir şekilde verilmesini sağlayan eğitim modelidir. Aynı zamanda, kadın ve erkeklerin eğitim hakkı ve olanaklardan ortak program temelinde, eşit şekilde yararlanması ve eğitim-öğretim süreçlerinde cinsiyet ayrımına yer verilmemesidir. Çünkü eğitimde fırsat ve imkân eşitliği için çocuklarımız kız veya erkek olmasına bakılmaksızın “insan” olarak değerlendirilir. Tarlada, sokakta, işyerinde ve fabrikada yan yana ola-

cak olan çocuklarımızın, bu alanlarda bir araya gelmeden önce sınıflarda yan yana oturarak birlikte öğrenerek, paylaşarak, yaşayarak büyümeleri demektir.

Nitelikli, parasız ve karma eğitim çocuklarımızın hakkıdır!

Cinsiyet ayrımına dayalı eğitimi türlü gerekçelerle (dini görüş, başarı, okullaşmanın artması, demokratik seçim hakkı vb.) savunanlar, sadece sınıfların ve okulların değil mesleklerin de cinsiyete göre ayrılmasına zemin hazırlar. Mesleki ve teknik ortaöğretimde hâlihazırda cinsiyetçi işbölümüne dayanan kız meslek liseleri de cinsiyete dayalı emek piyasasını canlı tutmaktadır. Kadınların her düzeyde

erkeklerle eşit eğitim hakkının sigortası olan karma eğitim uygulamasının, cemaatçi projelerin ve cinsiyet ayrımcı piyasanın çıkarına hizmet edecek şekilde gasbedilmesine hayır diyoruz. Çünkü bizler biliyoruz ki; toplumda meydana gelecek bir ayrışma işçi sınıfı içinde de bir ayrışma anlamına gelecektir. Eğitimin niteliğini artırmak için; öğretmen açıklarını, kadrosuz çalışmayı, kalabalık sınıfları, eğitimdeki eşitsizlikleri sorun olarak görmeyenlerin, kız ve erkek çocuklarının aynı sınıfta yan yana oturmalarını sorun olarak görmelerini ve bunu işçi emekçi halkın bir sorunuymuş gibi göstermelerini reddediyoruz. Her kademe ve düzeyde parasız, bilimsel, anadilinde ve karma eğitimi savunuyoruz.

Lozan'ın 100. yılı geçti: Gizli maddeler yok ama AKP'nin emperyalistlerle işbirliği ayan beyan ortada

24 Temmuz 2023'te Lozan Antlaşması'nın 100. yılı tamamlandı. Lozan'ın Türkiye'nin madenlerini çıkarmasına ve petrol aramasına mâni olan gizli maddeleri olduğu, 100 yıl sonra bu gizli maddelerin ortadan kalkacağına dair söylentilerin safсата olduğu açık bir biçimde ortaya çıktı. Siyasal İslamcıların AKP il ve ilçe örgütleri, tarikat ve cemaatler üzerinden fısıltı gazetesi marifetiyle yıllardır yaydıkları bu yalan, Türkiye'deki iktidarın temsil ettiği sınıfsal çıkarları ve bu iktidarın emperyalistlerin himayesinde güttüğü emelleri gizlemek içindir.

Gizli madde yok, açık işbirliği var

Güya gizli maddeler yüzünden Türkiye madenlerini işleyip çıkaramıyordu. Oysa tam tersine, Türkiye'nin Anayasası madenlerin sadece kamu eliyle işlenmesine izin veriyordu. AKP emperyalizmin ve sermayenin hizmetinde bu yasaları ayaklar altına aldı. AKP'nin 2004 yılında çıkardığı maden kanunu ile Amerikan, İngiliz, Kanada vb. sermayeli emperyalist maden şirketleri 150 bin kilometre karelik maden alanına sahip oldu. AKP 2002 yılında iktidara geldiğinde ilk iş olarak Eti Gümüş A.Ş., Eti Krom A.Ş., Eti Elektrometalurji A.Ş., Karadeniz Bakır İşletmesi ve Eti Bakır A.Ş. gibi madencilik sektöründe faaliyet gösteren kamu kuruluşlarını özelleştirme kapsamına aldı. Maden Mühendisleri Odası 2008'de Erdoğan'ın Avustralya hükümeti ile bor madenlerini BHP-Billiton şirketine peşkeş çekmek üzere bir anlaşma yaptığını ve bu şirketin meşhur Rothschild ailesine ait Rio Tinto firmasıyla ilişkilerini gündeme getirdi. Türkiye'nin yer altı ve yer üstü zenginliklerini emperyalistlere peşkeş çekenler bunu Lozan'da gizli maddeler olduğu için değil, düpedüz emperyalistlerle iş

birliği içinde olduklarından yaptılar.

Emperyalizmin Musul-Kerkük kışkırtması

Lozan Antlaşması'na hakaret edenler "Musul-Kerkük bizimdir" diyorlar. Bu, ABD emperyalizminin Türkiye'yi Ortadoğu'nun jandarması yapma projesidir. Birinci Körfez Savaşı'nda ABD Başkanı Bush, Özal'a vereceği destek karşılığında bölünmesi planlanan Irak'ın kuzeyindeki Kürt bölgesini himaye etme vaadinde bulunmuştur. Özal'da bunu "bir koyup üç alacağız" diyerek kamuoyu önünde savunmuştur. Emperyalist plan halen yürürlüktedir. Planın sahibi ABD ve İngiliz emperyalizmidir. Türkiye'deki yarı askeri rejim, Erbil'e karargâh kurmuş Koç Holding başta olmak üzere sömürgeci burjuvalarla ve Barzaniler başta olmak üzere bölgenin işbirlikçileriyle bu plan doğrultusunda hareket etmeye devam etmektedir. Bu plan kanlı bir plandır. Dökülen kan Kürt, Arap ve Türk halklarının kanıdır. Lozan tartışması bu kanlı planın bir kılıfıdır.

Hilafet ve saltanat kula kul emperyalizme köle olmaktır

Bir başka kılıf da Lozan'ın hilafetin kaldırılmasına vesile olması iddiasıdır.

Siyasal İslamcılar hilafetin kaldırılmasını emperyalizme verilmiş bir tavizmiş gibi anlatıyorlar. Oysa hilafetin kaldırılması ve laiklik devrimin kazanımıdır. "Kula kul" olmaktan çıkıp, eşit ve özgür olmaya doğru giden yolda atılan çok önemli bir adımdır. En önemlisi de saltanat ve hilafet, Milli Mücadele'ye karşı emperyalizmin kuklası rolü üstlenmiştir. Bugün, hilafeti hortlatmak isteyenlerin arkasında yine bu bölgenin halklarını din kisvesi altında birbirine kırdırarak yönetmeyi ve kanlı planlarda kullanmayı hedefleyen emperyalizm vardır.

İşçi sınıfı bu tartışmaya nasıl bakmalı?

İşçi sınıfı siyaseti açısından bakıldığında, Lozan'ı savunmaktan daha önemli olan yukarıda saydığımız türden gerici ve halk düşmanı politikalara karşı çıkmaktır. Çünkü gördüğümüz gibi tartışılan geçmişimiz değil, geleceğimizdir. Çünkü işçi sınıfının çıkarı Türk ve Kürdün eşitliğinden yanadır, yayılmacı dış siyasete karşıdır. İşçi sınıfının çıkarı yeraltı ve yerüstü zenginliklerini sermayenin ve emperyalizmin elinden kurtararak kamulaştırmaktan yanadır. İşçi sınıfı kula kulluğu, hilafeti, siyasette din ve inanç sömürüsünü reddeder.

Erdoğan'ın emperyalizm ve Siyonizm aşkı bir türlü bitmiyor!

İsrail yanıyor! Hem de ne yanmak! Netanyahu'nun uzun bir siyasi krizin ardından kurduğu ultra sağ hükümet, Siyonizmin Yahudi halkına da zararlı olduğunu kanıtlarcasına "İsrail toplumunu" muazzam gerilimlere sürüklüyor. Geçtiğimiz Ocak ayında gündeme gelen ve İsrail Yüksek Mahkemesinin yetkilerini sınırlayan yargı reformu, bahar aylarındaki güçlü eylemler sonucunda askıya alınmıştı. Ama Netanyahu, hükümeti üzerinde mahkemenin denetimini kaldıracak olan bu yasayı geçirmekte ısrar etti ve amacına da ulaştı. Bu arada 48 toprakları (İsrail) görülmemiş büyüklükte eylemlere, çatışmalara ve muazzam bir toplumsal bölünmeye sahne oldu.

Filistin halkı ve dostları hep ağlayacak değiller ya! Hepimiz televizyon başında bu yangını keyifle izlemeye koyulduk. (Yanlış anlaşılmasın, kitlelerin bilinci harekete geçildiğinde ani kırılmalar ve sıçramalar yaşayabilir. Bu sayede Siyonist ideolojiden kopan Yahudileri, öncekilere yaptığımız gibi bağırımıza basarız. Bu ayrı, düşmanın ortadan bölünerek, onarılmaz bir şekilde olmasa da yarılması ayrı) Peki, elinde siyasi, diplomatik ve askeri gücü olup da, Filistin halkının mücadelesini desteklediğini savunanlar, örneğin Erdoğan ne yaptı? İçeride muazzam bir krizle karşı karşıya kalan Netanyahu'ya can simidi atarcasına, uzun zamandır askıda bulunan doğalgaz hırsızlığı projesini hızlandırmak üzere Netanyahu'yu ve gaz hırsızlığının Filistinli suç ortağı olacak Mahmud Abbas'ı Türkiye'ye davet etti. Proje şu: İşgalci ve yerleşimci İsrail, Filistin topraklarını ve altındaki Filistinlilere ait deniz sahasını da yağmalıyor. Deniz sahasında ele geçirdiği doğalgazdan Filistinlilere zırmık vermeden bu gazı Türkiye

üzerinden pazarlamak istiyor. Gazze açıklarında Filistinlilere bırakmak zorunda kaldığı bir gaz sahasını ise Filistinlilerin işletmesini engelliyor. Erdoğan, bu projenin gerçekleşmesinde suç ortaklığına uzun süredir aday. Bunun için Mavi Marmara davasını düşürdü, yaşamını yitirenler için "Bana mı sorunuz?" dedi. Türkiye işçi ve emekçilerine zerre yararı olmayacak bu proje için İsrail ile göstermelik gerilimine son verip, yeniden aşk yaşamaya başladı.

Peki, Netanyahu Türkiye'ye apar topar neden şimdi çağırıldı? Bir eli kendi halkının, diğeri Filistinlilerin kanına bulanmış bir haldeyken bekletilemeyecek kadar acil olan şey neydi? Neden düğmeye şimdi basıldı?

Çünkü Rusya'dan doğalgaz alamayan Avrupa emperyalizmi krize girdi! İsrail'in çalacağı gaz Avrupa'yı doyuramaz, ama Avrupa öyle bir halde ki, denizden, karadan, sıvı, gaz, az, çok demeden gaz tedarik etmeye çalışıyor. Bu mücadelesinde yardımına, NATO'nun sadık mensubu Erdoğan yetişiyor. "Batıya kafa tutan reis" mi demiştiniz? Çok beklersiniz!

Biz emekçi halkımız kazansın diye Filistin halkının kaynaklarının yağmasının karşısında duralım, onlar emperyalizm ve Siyonizm ile aşklarını tazeleyedsunlar. Aynılar aynı yere, aynılar aynı yere!

Ertuğrul Oruç

Toplu sözleşme mizansenini, TTB'siz bozulamaz

Kamu emekçilerinin 2024-2025 yılı toplu sözleşme görüşmeleri 1 Ağustos'ta başlıyor. Hükümet ile görüşmeleri kamu emekçileri adına yetkili konfederasyon Memur-Sen yürütecek. Memur-Sen taleplerini açıkladı, zam istiyormuş gibi yaptı. Hükümet de masada zam veriyormuş gibi yapacak. Yine bir mizansen sergileyecek. Olan kamu emekçilerine olacak. Bu oyunu bozmak şart. Bunun yolu sabırlı, planlı-programlı bir mücadeleden geçiyor. Patronların ekonomisi her dönem tıkrında ama kamu emekçilerinin öyle değil. Kamu emekçilerinin alım gücü son yıllarda deyim yerindeyse çakıldı. Maaşlar, yüksek enflasyona yenik düştü. Ne yazık ki önümüzdeki dönem, eğer kamu emekçileri bu gidişata dur demezse, geçmiş aratacağa benziyor. Ekonomik krizin kaymağını yiyenlerden vergi alınmadığı için bütçe açığı her geçen gün büyüyor. Bunun faturası halka kesilmeye başlandı ancak maç daha yeni başlıyor. Hükümet, tüm golleri emekçilerin kalesine atmaya hazırlanıyor.

Önümüzdeki dönem kamu emekçileri için kâbus olmasın diye KESK de toplu sözleşme taleplerini açıkladı. Memlekette yalnızca sarı sendikaların olmadığını, kamu emekçilerinin hakkını gerçekten savunan sendikaların da olduğunu hatırlattı. Ancak açıklamayla yetinmeyiz.

Bu bağlamda, bizim de içinde olduğumuz sağlık iş kolundan örnek vermemiz mümkün. 2021'de imzalanan 2022-23 toplu sözleşmesine tepki olarak TTB'nin öncülüğünde, KESK/SES'in de tam destek verdiği "emek bizim, söz bizim" eylemleri örgütlenmişti. Bu eylemler, sağlık bakanına açık mektupla başlayıp, neredeyse her ay eylemlerle devam edip, 6 Temmuz 2022'de Dr. Ekrem Karakaya'nın görevi başında katledilmesini protesto eylemleri ile noktalanmıştı. Hemen ardından hükümet, maaşlar ve çalışma koşullarında iyileşme sağlayan bir dizi adım atmak zorunda kalmıştı. Bu eylemlilik süreci sağlık örgütlerinin ortak bir ruhla yaptığı eylemler olmuştu.

Kısa bir süre önce kurulduğu duyurulan, içerisinde 19 sendika, 2 aile hekimliği federasyonunun bulunduğu, Sağlık ve Sosyal Hizmet Birlik ve Mücadele Platformu (SABİM), toplu sözleşme görüşmelerinin başlayacağı 1-2 Ağustos'ta taleplerinin kabul edilmesi için iş bırakma kararı açıkladı. Ancak TTB, ne platformun kuruluş toplantılarına ne de eylem kararı alınan toplantıya davet edildi. Karar alındıktan sonra eylem kararı TTB'ye dayatılmış oldu. İşin bu çığneden ilkesel yanı bir kenara bırakılsa bile sahada çalışma yapılmadan eylem kararı alınmış oldu. Ayrıca SABİM, Bakanlığın sağlık emekçileri üzerinde baskı kurma aracı olarak kullandığı hattın ismi. Bu ismin sağlık emekçilerinin zihninde olumsuz bir yeri var. TTB de bunun üzerine başarının uzun soluklu birleşik bir mücadeleyi örgütlemekten geçtiğini söyleyip, tüm hak arama eylemlerini desteklediğini ifade etti. İş bırakma kararına katılmadı. Memurların grev hakkı, yürürlükteki ulusal yasalara göre yok. Grev tehdidi olmayan bir toplu sözleşmenin emekçilerin istediği şekilde sonuçlanması çok zor. Bu nedenle yapılacak eylemlerin uzun dönemli nihai hedefi grevli toplu sözleşme hakkının kazanılması olmalı. Grev, unutmayalım, emekçilerin üretimden gelen gücünü kullandığı en güçlü silah. Doğru zamanda doğru yerde kullanmak gerekir. İyi örgütlenmez, yeterince emek verilmezse kazanımla sonuçlanacak patlamayı yapmaz. Emekçiler arasında moral bozukluğuna, ümitsizliğe yol açar. Sağlık alanında uzun vadeli kazanım ancak birleşik mücadele ile olacaktır. Her meslek grubu kendi bacağından asılırsa, kalıcı kazanım elde edilemeyecektir. Açık konuşalım, TTB'nin içinde olmadığı bir mücadele sonuçsuz kalacaktır. Geçmişte olduğu gibi, TTB, uzun soluklu birleşik mücadelenin öncüsü olmaya taliptir. Gelin, uzun soluklu birleşik bir mücadele programını beraber planlayalım. Kamu emekçilerinin mücadelesinin fitili, sağlık emekçileri tarafından yakılsın.

Boğaziçi Üniversitesi'nde öğrencilerin barınma hakkı gasbediliyor! Bizler dahil olmadan bu sorun çözülemez! Barınma hakkımız için mücadeleye!

20 Temmuz'da Boğaziçi Üniversitesi'nin kayyım rektörlüğü, öğrencilerin yurt kura sonuçlarını açıkladı. Öğrenciler arasında çıkacağı konuşulan yurt krizi, bu sonuçlardan sonra kesin olarak kendini gösterdi. 1.200'den fazla öğrenci yurtsuz bırakıldı. Kayyım bu krizin sebebi olarak depreme dayanıksız olduğu için boşaltılan yurtları bahane ediyor. Ancak bu krizin sebebi ne deprem ne de üniversitedeki kontenjan artışıdır. Böyle bir krizin doğmasının tek sorumlusu kayyım Naci İnci'dir! Bu binaların depreme dayanıksız olduğu aylar öncesinden hatta belki de yıllar öncesinden biliniyordu, ancak bu kadar zamandır hiçbir şey yapılmadı. Okulların açılmasına 2 ay kalmışken şimdi bini aşkın Boğaziçi öğrencisi fahiş fiyatlı özel yurtlara ve kiralara dudak uçuklatan evlere mahkûm edildi.

Boğaziçi Üniversitesi'nde barınma sorunu bu yaz patlak vermedi, aksine yıllardır var olan ama

sürekli geçici çözümlerle geçiştirilen bir sorundu. İki sene önce kayyım Naci, normalde hazırlık öğrencilerinin kaldığı Kilyos yurtlarına lisans öğrencilerini yerleştirip hazırlıkların eğitimini çevrimiçi yaptı. Geçen sene de okulun içerisindeki özel yurda ranza atarak kontenjan artırdı. Bu adımların hiçbiri yurt problemini çözmeye yetmediği gibi şimdi de dört yurdun kapatılmasıyla kriz derinleşti.

Raporları açıklamayan kayyım, öğrencilere yalancı diyor!

Yıllardır "İstanbul dışından gelen tüm öğrencilerin yurtlara yerleştirilmesiyle" övünen kayyım yönetim, bizleri kapı dışarı etmesi yetmiyormuş gibi bir de açıklamalarıyla karalama kampanyası başlattı. Depremzedelere, ihtiyaçbursu alan öğrencilere bile yurt vermeyen kayyım, yaptığı açıklamalarla yurt krizinin olmadığını, öğrencilerin

kamuoyunu yanıltıklarını söyleyecek kadar alçaldı.

Bizleri yalancı ilan eden kayyım yurtlarla ilgili hiçbir veriyi paylaşmıyor. Depreme dayanıksız yurtların gerçekten kapatılması

gerekip gerekmediğini bilmiyoruz çünkü hiçbirinin durum bildirir belgesini açıklamıyor. Açıkta kalan öğrenci sayısı, yeni yurtların ve güçlendirme çalışmalarının ne zaman biteceğiyle ilgili de hiçbir bilgi vermiyor. Bu bilgileri paylaşmamasının sebebi asıl yalancının kendisi olduğunun ortaya çıkacak olmasıdır. Bu yurt krizi esnasında başta yurt çıkmayan

yüzlerce arkadaşımız olmak üzere öğrencilerin söz hakkı olmasını engellemek için bilgi edinmemize bile izin vermiyor.

Barınma hakkımız gasbedenlere karşı mücadeleye!

Bizlerin herhangi bir şekilde dahil edilmediği, özellikle uzak tutulmaya çalışıldığımız böyle bir süreçte kayyımın öğrencilerin lehine herhangi bir çözüm sunmasını bekleyemeyiz. Kayyım yönetimin sorumsuzluğu şu anki krizin temel sebebiyken, tereddüt etmeden barınma hakkımızı gasbediyorken, yarın karşımıza sorunu bitirecek bir çözümle çıkmasını bekleyemeyiz. Bu sürece onlar dahil etmiyorsa bizler yurt hakkımızı savunarak, mücadele ederek dahil olacağız. Naci'nin sorumsuzca aldığı kararların bedelini ödemek için yurtlarla ilgili

alınacak kararlar dahil her problemde son sözü öğrenciler söylemelidir. Barınma hakkımız için, tüm sürecin şeffafla ve öğrencinin haklarını gözeterek şekilde yürütülmesi için tüm arkadaşlarımızla birlikte adım adım mücadelemizi yükseltelim!

Barınma krizi tüm öğrencilerin problemi!

Bu yurt krizi sadece Boğaziçi'yle sınırlı kalmayacak, okulların açılmasıyla beraber her sene olduğu gibi bu sene de on binlerce öğrenci mağdur olacaktır. Gerek KYK ve üniversite yurtlarının zamlanmasıyla, gerekse de yurt kapasitelerinin dolmasıyla beraber emekçi ailelerin çocukları yine başını sokabileceği bir yer bulmaya çalışacak, borçlanacak veya öğrenciler çalışmaya başlayacak. Bizler bu durumu alınyazımız gibi kabul etmemeli ve nitelikli, ücretsiz barınma hakkımızı sonuna kadar savunmalıyız!

Devrimci İşçi Partili Öğrenciler

Ege'nin karşı yakasında NATO'ya, emperyalizme ve faşizme karşı yükselen ses: EEK'in eğitim kampı eller mücadele için lazım!

Devrimci İşçi Partisi'nin Yunanistan'daki kardeş partisi EEK (İşçilerin Devrimci Partisi), pandemi döneminde verilen bir aranın ardından bu yıl 26-30 Temmuz tarihleri arasında eğitim kampını gerçekleştirdi. EEK'in düzenlediği 15. eğitim kampı olma özelliğini taşıyan faaliyetin ana teması "Değişen dünya: Kriz, Savaş, İsyanlar" başlığını taşıyordu. Kamp başta Hristo Rakovski Uluslararası Sosyalist Merkezi bileşenleri olmak üzere her defasında uluslararası katılımı gerçekleştiriyor. Bu yıl DİP'in yanı sıra Fransa'dan ROR (Devrimci Proleter Yeniden Doğuş) ve Finlandiya'dan MTL (Marksist İşçi Birliği) katıldı. Yunanistan'ın NATO-Rusya savaşında Rusya'ya karşı izlediği politikalar sonucu Rusya'dan Yunanistan'a gelmek neredeyse dünyanın öbür ucuna gitmekten bile daha zor bir hale gelmiş durumda. Bu yüzden Rusya'dan RPK (Rusya Komünistleri Partisi) doğrudan katılım gösteremedi fakat gönderdiği mesajla dayanışma ve

desteklerini ilettiler.

Kampta üçüncü büyük depresyon döneminde kapitalizmin dünya çapında krizi, NATO ve emperyalizmin Rusya ve Çin'i kuşatma ve yayılma girişimi, faşizmin tüm dünya çapında yükselişinin sınıfsal analizi yapıldı. Kampın ilk günü EEK'in Genel Sekreteri Savaş Mihail Matas yoldaşımızın kampın ana teması ile aynı başlığı taşıyan konuşması ile başladı. İkinci gün Ukrayna'da NATO'nun emperyalist savaşı başlığında üç NATO üyesi ülkenin devrimcileri olarak Yunanistan, Türkiye ve Finlandiya'dan sırasıyla EEK, DİP ve MTL'nin temsilcileri birer konuşma yaptı. Üç konuşmacı da konuşmalarında kendi ülkelerinin emperyalizm ve NATO yanlısı politikalarını, NATO-Rusya savaşındaki gerici tutumlarını teşhir etti ve bir üçüncü dünya savaşı tehlikesine karşı, devrimci enternasyonalist görüşleri vurguladı. Kampın üçüncü gününde ise çeşitli ülkelerdeki politik durum ve görevler üzerine rap-

porlar sunuldu. İlk olarak, pandemi dönemindeki kısa bir aranın haricinde her yıl çeşitli mücadelelere sahne olan Fransa gündemeydi. Bu yılın başında emeklilik hakkına saldırı karşısında devasa grevler ve eylemlerle, son haftalarda ise kent yoksullarının isyanı ile sarsılan Fransa'daki politik durum ve görevler üzerine ROR adına bir konuşma yapıldı. Ardından da bu yıl her ikisi de neredeyse aynı zamanlarda bir seçim dönemi yaşamış olan Türkiye ve Yunanistan'ın raporları sunuldu. Sunumlar her bir ülkedeki genel siyasi durum, düzen siyasetinin ve solun politikaları, EEK ve DİP'in bağımsız sınıf siyaseti doğrultusunda savunduğu politikalar ve önümüzdeki döneme dair devrimci görevler bağlamında gerçekleşti. Eğitim kampı hem ana oturumların hem de bu oturumlar sonrasında yapılan derinlikli grup çalışmalarındaki tartışmaların çıktılarının değerlendirildiği bir kapanış oturumu ile sona erdi.

EEK'in 15. kez düzenlediği eği-

tim kampına anti-emperyalizm ve NATO karşıtlığı damga vurdu. Krizin bir yandan faşizmin yükselişi ve bir dünya savaşı tehdidi yaratırken öte yandan dört bir tarafta patlak veren mücadelelerle bir devrim dinamiği de barındırdığı, mücadele içindeki kitlelerin önderliğini aradığı vurgusu öne çıktı. Her bir ülkede ve dünya çapında işçi sınıfının devrimci öncüsünü yaratma mücadelesinde EEK kampı, enternasyonalizm bayrağının yükseltildiği bir kamp oldu. Kamp, sadece oturumlarla

değil yemekten temizlik ve düzene, müzikten sıcak sohbetlere her şeyin kolektif bir şekilde yoldaşa yapıldığı bir faaliyet olarak tüm katılımcılara önümüzdeki dönemin mücadeleleri açısından güç ve moral verdi.

Devrimci Marksizm'in yeni çift sayısında dosya konuları: seçim, Gezi isyanı ve Nail Satlığan yoldaş

Devrimci Marksizm'in 53-54. çift sayısı çok yakında raflardaki yerini almış olacak. Bu sayının ana dosya konusu, geride bıraktığımız seçimler. Dosyanın ilk yazısında Levent Dölek, emekçi halkın en yakıcı sorunu olan ekonominin, seçim dönemi boyunca en az öne çıkarılan konu olmasının nedeninin, burjuva kampların, işçi sınıfına karşı uzlaşması olduğunu belirtiyor. Dölek'e göre işin asıl vahim yanı, sosyalistlerin de küçük burjuva karakterlerinden dolayı aynı yolu izlemiş olmaları. Sungur Savran'ın aynı dosyadaki yazısı ise, Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığı

gını açıkça yasaya aykırı ve gayrimişru ilan ediyor. Ardından, sosyalistlerin CHP'yi, CHP'nin başını çektiği karanlık ittifakı desteklemiş olmasını, bunu yapabilmek için istibdad rejimini Marksizme aykırı bir tanımlama ile faşist olarak nitelmesini eleştiriyor. Savran'ın yazısı ayrıca, sosyalist solun DİP'in sosyalist odak önerisini kabul etmeyerek izlediği yol ile DİP'in önerisini kıyaslıyor ve sosyalist solun izlediği politikadan hiçbir şey kazanmadığını vurguluyor.

Derginin ikinci dosya konusu ise, onuncu yıldönümünü Nisan ayında geride bıraktığımız Gezi

isyanı. Bu dosyanın ilk yazısında Sungur Savran, Gezi isyanının ve onu izleyen diğer isyanlar dalgasının Türkiye emekçi ve ezilenleri için büyük fırsatlar yarattığını ama Kürt hareketi de dâhil solun bu fırsatları değerlendiremediğini ileri sürüyor. Gezi'nin sınıf karakteri konusunda da ayrıntılı bir tartışmaya giriyor. İkinci yazı ise, Levent Dölek'in daha önce *Devrimci Marksizm*'in 19. sayısında yayınlanan, Gezi Parkı'nın boşaltıldığı 15 Haziran tarihine kadar sendika ve sol partilerin politikasını irdelediği "İhanete Uğrayan İsyân" yazısı.

Bu sayının üçüncü dosyası,

vefatının onuncu yıldönümünü geride bıraktığımız yoldaşımız Nail Satlığan'a ayrıldı. Sungur Savran'ın yazısı, Nail Satlığan'ın teorik ve politik alanlardaki katkılarını, çalışmalarını, başarılarını değil, onun Türkiye solu içindeki yerini konu ediniyor. İkinci olarak, E. Ahmet Tonak'ın, Nail Satlığan'ın *Kapital* çevirisi ve ilişkili konular hakkında katıldığı bir atölye çalışmasının video kaydından yapılan alıntılardan oluşan yazısı var. Okurlarımız Nail Satlığan'ın, Türkiye'de ve dünyada başta *Kapital* olmak üzere Marksist klasiklerin çevirilerinde

karşılaşılan çeşitli sorunlardan söz edişini okuma şansı bulacaklar.

53-54. çift sayıda bunların yanı sıra Alp Yücel Kaya'nın Köy Enstitüleri'ni ele aldığı, Töre Sivrioğlu ve Rahimullah Farzam'ın, Birinci Dünya Savaşı ertesinde yaşanan Gilan Sovyeti deneyimi ve bunun İran Komünist Partisi ile olan ilişkisini ortaya koyduğu ve Hasan Refik'in içinde bulunduğumuz ayları Fransa burjuvazisi için bir cehennem çeviren varoşların isyanını değerlendirdiği yazıları yer alıyor.

Latin Amerika

Peru başkentinin üçüncü fethi

Peru'nun solcu ve eski sendika lideri Cumhurbaşkanı Pedro Castillo'nun, geçtiğimiz yıl Aralık ayında Peru Meclisi tarafından başkanlıktan indirilip gözaltına alınmasıyla birlikte başlayan süreçte, 19 Temmuz günü ülkenin her tarafından gelen işçiler, köylüler ve yerli halk başkent Lima'yı üçüncü kez fethetti. Ülkenin dört bir yanından halkın Lima'ya doğru yürüyüşe geçtiği bu "fetih" eylemleri daha önce bir kez Ocak ayında, bir kez de Şubat ve Mart aylarında örgütlenmişti. Halen sıkıyönetim altında olan ülkede, polis ve askerler eylemcileri zorbalıkla bastırmaya çalışıyor.

Cumhurbaşkanının indirilmesi ile yerine onun yardımcısı olan Dina Boluarte başa geçse de, yürütme ve yasama fiili olarak meclis tekeline girmiş durumda. Özellikle yerli halkı ve yoksul

köylüleri engelleyecek şekilde tasarlanan meclis seçim yasaları sebebiyle işçi, köylü ve yerli halk düşmanlarının elinde olan meclise halk desteği yapılan anketlere göre %10'lara düşmüş durumda. Dina Boluarte ise, yerine geçtiği cumhurbaşkanının aksine, seçim öncesinde partisinin verdiği "kurucu meclis" sözünü unutmuş gözüküyor. Kurucu meclisi bir kenara bırakalım, erken seçim taleplerini de reddeden Boluarte, polis ve asker gücüne dayanarak 2026 yılına kadar iktidarda kalmanın peşinde.

Pedro Castillo ve partisi "Özgür Peru" seçilmeden önce halka yeni bir anayasa için kurucu meclis öneriyordu. Peki nasıl bir anayasa istiyorlardı? Yine anketlere göre halkın %51'i büyük sanayi kollarının kamulaştırılmasını, %74'ü ise özel sektörde esnek istihdam uygulamalarının

yasaklanmasını istiyor. Ama sonunda devlet, medya ve sağcı muhalefet el ele vererek bu adımların atılmasını engelledi. İşte bu halk bugün başkente akın akın giderek, onu fethederek bu taleplerini dile getiriyor. Bu mücadele sürecinde siyaseten uyuyan veya sürünen yapılar da uyandırılıyor. Bunun en büyük örneği, eylemlerin başında yeni başkan ve işçi düşmanı meclis ile uzlaşma yolları arayan işçi sendikaları konfederasyonu CGTP liderlerinin baskıya dayanmayarak genel grev ilan etmesi ve Lima'nın üçüncü fethine katılması oldu.

Halkın bu kahramanca mücadelesi, bu mücadeleyi örgütleyecek bir siyasi odağın olmadığı koşullarda gerçekleşiyor. Eylemlere katılan halkın bir kısmı Pedro Castillo'nun serbest bira-

kılmasını ve onun önderliğinde oluşturulacak bir kurucu meclis istiyor. Ancak kitlenin azımsanmayacak bir kısmı Castillo liderliğine güvenini kaybetmiş. Bunun nedeni, görevden alınmadan önce can havliyle denediği meclisi feshetme hamlesi değil, tam tersine, o ana kadar meclis ve ordu başta olmak üzere devletin içinde ona muhalefet eden kesimlere ılımlı davranması, tepki çekeceğini düşündüğü hamleleri,

örneğin "ikinci tarım reformu" olarak adlandırdığı ılımlı toprak reformunu geri çekmesi ve burjuvaziye endişeye düşürecek kabine üyelerini görevinden alması oldu. Peru halkının verdiği bu mücadelenin kaderini, işçi sınıfı ile yerli halkın güçlü bir ittifak kurmadaki başarısı ve bu ittifakın siyasi bir güç olarak ortaya çıkma kapasitesi belirleyecek.

Avrupa

Avrupa'nın gerçek yüzü Finlandiya'da ortaya çıkıyor

Yaklaşık bir ay önce kurulan yeni Finlandiya hükümetinde krizler bitmek bilmiyor. Bir sağ parti ile ön-faşist "Gerçek Finler" partisinin koalisyonu olan bu hükümet birkaç hafta önce programını açıkladı. Açıklamanın hemen ardından ülkede protesto dalgaları da başla-

dı. İşçi düşmanı hükümetin programı, hastalık izinlerini zorlaştırmak, işten atmayı kolaylaştırmak, çeşitli meslek dallarında grevi yasadışı hale getirmek gibi işçi sınıfını hedef alan düzenlemelerin yanında, demokratik haklara saldıran ve göçmen işçileri hedef alan madde-

lerle dolu.

Ancak sorunlar sadece program ile sınırlı değil, yeni kabinede bakan olarak görevlendirilen Vilhelm Junnila'nın yasadışı faşist örgütlerle toplantılara katıldığı videolarla kanıtlandı. Bu videolarda bakanın "Afrika'da toplu kürtaj yaparsak, küresel ısınmanın engellenmesi için faydalı olur" dediği görülüyor. Aynı partiden İçişleri Bakanı (ve Finlandiya istihbaratının başı) olan Mari Rantanen'in sosyal medyada "büyük nüfus değişikliği teorisini" destekleyen paylaşımlar yaptığı ortaya çıktı. Bu teoriye göre Avrupalı nüfusun yok edilerek yerine göçmenlerin gelmesine yönelik bir uluslararası komplo var. Skandalların en büyüğü ise ön-faşist Gerçek Finler partisinin başkanı ve yeni hükümetin Ekonomi Bakanı olan Riikka Purra'nın her gün bir

yenisi ortaya çıkan ırkçı ifadeleri. Bunların hepsini burada aktarmaya gerek yok ama bu ifadeler arasında "Bugün dilencilerin suratına tükürüp zenci dövmeye var mısınız?", "Sabah bindiğim trende zenciler vardı. Silahım olsaydı onlar ceset olurdu." gibi lafların olduğunu belirtmek bir fikir verecektir. Bu ifadelerin arasında "Türk maymunları" ifadesinin de olması ilginç değil ama burada ilginç olan ülkemizdeki faşist Zafer Partisi'nin liderinin Gerçek Finler ve onun İsveç versiyonu olan İsveçli Demokratlar partilerine olan desteği.

Buradan öğrenebileceğimiz tek şey Ümit Özdağ türü "milliyetçiliğin" ikiyüzlülüğü değil elbette. Hatırlayın kısa süre önce ülkemizde Finlandiya "beş kadın bakanın yönettiği ileri ülke" olarak anılıyordu. Yalan yanlış bir biçimde bu ülkede

daha kısa çalışma saatleri veya 4 günlük iş haftası uygulamalarının tartışıldığı haberleri yapılıyordu. İşçi sınıfına maddi herhangi bir şey veremeyen düzen, ona Finlandiya üzerinden hayal satmaya çalışıyordu. İşte o beş kadın liderli hükümet Finlandiya'yı NATO üyesi yaptı, tüm yasalarını çiğnemek pahasına aktif savaş alanlarına silah gönderdi, yetmedi "gönüllü asker" gönderdi. En sonunda o hükümet de düştü ve yerine Finlandiya tarihinin İkinci Dünya Savaşı sonrasındaki en işçi düşmanı, en gerici hükümeti geldi. Yani takke düştü ve kel göründü. İşte bizler için en değerli ders buradadır: İnsanca bir yaşam için bizlere Batı'dan modeller getirip satanlara kanmamalıyız, insanca yaşamı ancak ortak mücadelemlerle getirecektir.

Amerika

Grev dalgası ABD'ye geri dönüyor

Emperyalizmin kalbi ABD'de faşizm ve işçi mücadelesi atbaşı gitmeye devam ediyor. Yaz başında Kaliforniya eyaletinde gerçekleşen öğretmen ve Hollywood yazar grevine gazetemizde yer vermiştik. Bu grevlerden ikincisi büyüyerek sürüyor. İşçi sınıfının daha geleneksel taburlarında da grevler başladı.

Hollywood film ve dizi yazarlarının grevinde mesleğin doğası gereği renkli görüntüler ortaya çıkmaya devam ediyor. Popüler kültüre atıflar, kostümlerle grev gözcülüğü yapanlar ve çizgi film karakterlerinin sesleriyle atılan sloganlar ile geleneksel grevlerden farklı, daha da neşeli bir manzara oluşuyor. Ancak bu durum okuru yanıltmasın: Hollywood yazarları, yapay zekânın gelişmesiyle beraber son dönemde sık sık gündeme geldiği üzere makine-

leşme sonucu işsiz kalma tehdidiyle karşı karşıya. Ücret artışı ve çalışma koşullarının iyileştirilmesinin dışında en büyük talep, yapay zekâ kullanımının düzenlenmesi.

Temmuz ortası itibarıyla oyuncular da greve katıldı. "Hollywood" ve "oyuncu" kelimeleri akla ister istemez şatafatlı malikanelerde oturan zengin şöhretleri getirebilir. Greve bu kesimden de katılmıyorsa destek olsa da grevin asıl gövdesini bir deneme çekiminden diğerine şansını deneyen, kısa reklamlardan dizi bölümlerinde figüranlığa her işe tamah etmek durumunda kalan oyuncular oluşturuyor. Bu oyuncuların en büyük gelir kaynağı, çekimlerden aldıkları paraya ek olarak geçmişte oynadıkları bir yapımla televizyonda her gösterildiğinde aldıkları ödemelerdi. Dijital plat-

formların yükselişi, bu gelir kapısının kapanması anlamına geldi. Yani net ücretler düşerken yapılan iş miktarı artmış oldu. Buna esnek çalışma denmez de ne denir?

Ülkenin en batısındaki Kaliforniya'da bunlar yaşanırken ülke genelinde UPS isimli lojistik tekelinin kur-yeleri grev tehdidinde bulundu. Lojistik, son kırk yılın en büyük belalarından yarı zamanlı çalışmanın artmasının etkilerinin en çok hissedildiği sektörlerden. Tam zamanlı çalışanlarla yarı zamanlı iş bulabilenlerin ücret farkı çok yüksek. Öte yandan uzun yol kamyon şoförleri arasında sıcak çarpmasından kaynaklanan sağlık sorunları çok yaygın. Grev, işçileri temsil eden Teamsters isim-

li sendikayla UPS şirketi arasında tüm araçlara klima takmayı ve yarı zamanlı çalışanların saatlik ücretlerine 2.75 dolar zammı da içeren bir anlaşmanın imzalanmasıyla son anda rafa kaldırıldı. Lojistik sektöründe olası bir grev tüm Amerikan ekonomisinde büyük kayıplara yol açabileceğinden patronlar geri

adım atmış gibi görünüyor. Ancak UPS çalışanları, diğer lojistik işçilerine önyak olabilir. Nitekim Temmuz sonuna doğru UPS'in en büyük rakibi FedEx şoförleri de grev tehdidinde bulundu, patronların dayattığı sözleşmeyi ise oy çokluğuyla reddetti. Bu sektörden gözümüzü ayırmayalım.

Erdoğan Merkez Bankasının vitrinini emperyalizme göre dizdi

Merkez Bankasının başına ABD kariyerli Hafize Gaye Yılmaz getirildikten sonra yardımcıları da uluslararası ve yerli teknelci sermayesinin beğeneceği tipler arasından özenli şekilde seçilmiş gözüküyor. Yeni başkan yardımcılarını Osman Cevdet Akçay, Hatice Karahan ve Fatih Karahan'ın üçü de Türkiye'de liberalizm ekolünün temsilcisi Boğaziçi Üniversitesi kökenli olup ABD'de doktoralarını yapmış isimler. Osman Cevdet Akçay, Koç Holding bünyesinde görev almış, Hatice Karahan ise MÜSİAD'ın danışmanlığını yürütmüş. Yani sermayenin TÜSİAD tarafına da MÜSİAD tarafına da selam çakılmış. Diğer isim olan Fatih Karahan ise direkt büyük patronun yanında yani ABD Merkez Bankası FED'de 9

yıl boyunca görev yapmış. Erdoğan vitrini emperyalizme, sermayeye ve yerli-yabancı tefecilere göre bir güzel dizmiş görünüyor.

Yeni vitrinin işçi sınıfına mesajı: Kemer sıkma artarak devam edecek!

Erdoğan'ın yeni Merkez Bankası vitrini sadece sermayeye değil işçi sınıfına da bir mesaj içeriyor. Bu nasıl bir mesaj? Kemerler daha da sıkılacak mesajı... Devletin ekonomi politikasının iki ana mecrası vardır. Biri devlet bütçesini, kamu harcamalarını ve vergileri kapsayan maliye politikasıdır. Vergi artışları ve zamlar, kemer sıkmanın doğrudan Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in eliyle uygulamaya geçirilmesidir. Sermayenin çıkar-

ları gereği bu kemer sıkma politikası sıkı para politikasıyla desteklenmelidir. Buna göre Merkez Bankası faizleri artırmalı, kredi bolluğuna son vermeli, alım gücünü daha da düşürerek enflasyonu aşağı çekmelidir. New York, Londra, Frankfurt, Tokyo yani bütün emperyalist finans merkezleri Erdoğan'dan bu yola girmesini, sermayenin kârlarına zeval getirmeden krizin fa-turasını emekçi halka ödetmesini bekliyor. Erdoğan da çoktan bu yola girdi. Ama önümüz yerel se-

çimler olduğu için girdiği yolda koşarak da gitmiyor. Deliklerine sırasıyla geçirip kemeri yavaş yavaş sıkıyor. Dolayısıyla Erdoğan,

zaman kazanmak ve emperyalizme ve para babalarına güven vermek amacıyla bu isimleri seçip vitrine koyuyor.

Merkez Bankasının enflasyon güncellemesinin altındaki kötü niyet: Ücret zamlarında hedeflenen enflasyonu yani yüzde 33'ü dayatacaklar!

Merkez Bankası enflasyon raporunu açıkladı ve enflasyon tahminini yüzde 22,3'ten yüzde 58'e çıkardı. Halbuki Erdoğan seçimden önce TÜİK'in rakamlarını işaret ederek enflasyon düşüş trendine girdi demişti. TÜİK, Erdoğan'ın doğalgazı bir aylığına ücretsiz yapan seçim kampanyasını enflasyon rakamlarını düşük tutmak için değerlendirmiş, bunun sonucunda işçi ve kamu çalışanlarının alacağı enflasyon farkı da eritilmişti. Şimdi Merkez Bankası çıkıp enflasyon öngörüsünü güncelleme adı altında neredeyse üç katına çıkardı.

Yüzde 263 sapma olmaz! Düpedüz halkı kandırdınız!

Raporda bu fahiş sapmanın sebebi olarak şu gösteriliyor: "Güncellenmenin en büyük sebebi tahmin sapması ve tahmin yaklaşımındaki değişim olup 2023 yıl sonu enflasyon tahminlerini 10,9 puan yukarı çekmiştir. Bir önceki Enflasyon Raporu döneminde sunulan patikada enflasyon tahminlerinin ara hedef olma özelliğinin öne çıkarılması, mevcut tahminlerde ise TCMB'nin teknik tahminlerinin dikkate alınması bu ayrışmanın temel sebebi olmuştur." "Ara hedef özelliği" ifadesi önemli. Bu ifadeyi "kafamıza göre" olarak da tercüme edebiliriz. Bunun yerine "teknik tahminler" geçirilmiş. Yani artık kafamıza göre ilan ettiğimiz rakamları kimse yutmuyor, itibarımız sıfırlandı, istatistik hesaplarını esas alacağız bize güvenin demek. Sermaye güvenmeye hazır. Çünkü TÜİK'in kafasına göre yaptığı enflasyon hesaplarından onlar da çok kâr etti. Faturayı birlikte işçiye emekçiye ödettiler. Halkı birlikte kandırdılar.

Danışıklı dövüş

Bu aslında Merkez Bankasının hem Erdoğan'ı hem de TÜİK'i yalanlamasıdır. Normalde Erdoğan'ın ya kendisine iftira attığı için Merkez Bankası başkanını ya da kendisini yanılttığı için TÜİK başkanını görevden alması gerekir. Tabii ki bunları yapmıyor. Çünkü ne Merkez Bankası iftira atıyor ne de TÜİK kendisini yanıltıyor. Hepsini aynı oyunu oynuyor. TÜİK ve Erdoğan seçim sürecinde kasten ve organize bir şekilde halkı kandırdı. TÜİK'in uydurulmuş rakamlarıyla enflasyon farkları hesaplandı. Erdoğan sanki vatandaşa cebinden para ödüyormuş gibi "gönlümden koptu" edasıyla ek ödeme verdi. Ancak bu ek ödemeyi de kök ücrete ve emekliliğe yansıtmayacak şekilde yaptı. Yapılan ücret artışları da vergi ve zam yağmuruyla peyderpey geri alınmaya başlandı. Ama Erdoğan bu vergi ve zamları da sanki kendi yapmıyormuş gibi Mehmet Şimşek'e havale ediyor.

"Hedeflenen enflasyon" kavramı enflasyona ezdirmenin "şık" ve "teknik" adıdır

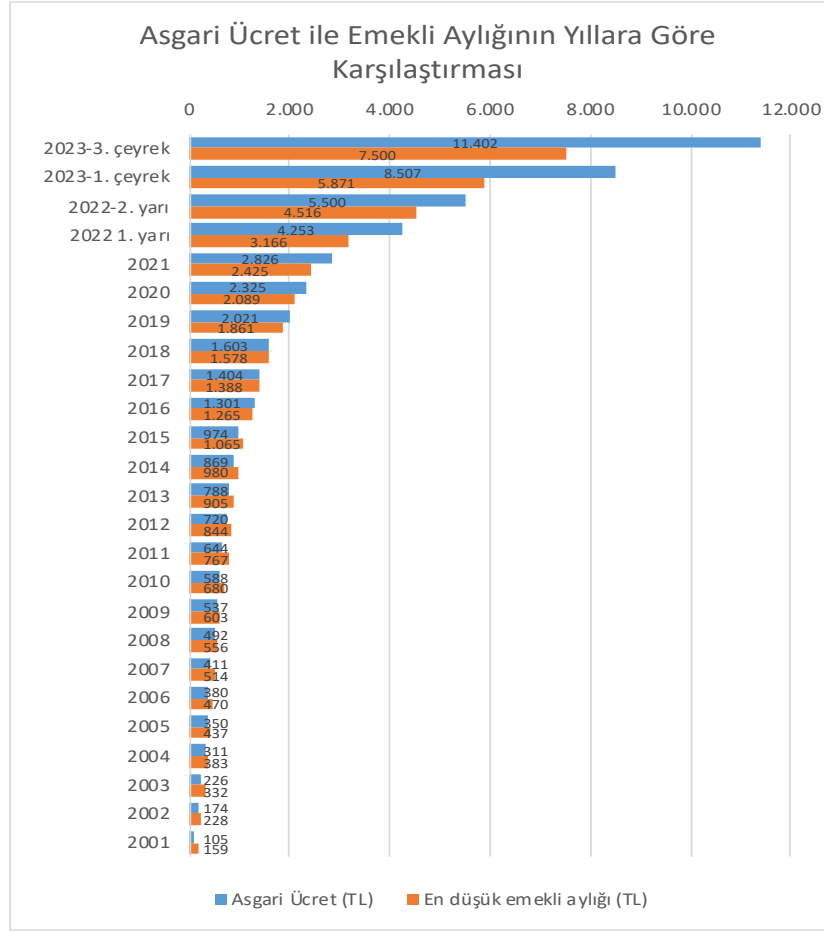
Şimdi Merkez Bankası da bir yanlış düzeltmiyor aslında. Sanki düzeltiyormuş havası içinde yeni bir oyun kuruyor. Sermaye her zaman var olan enflasyona göre değil hedeflenen enflasyon oranına göre ücret zammı yapılmasını ister. Bir süredir TÜİK iktidarın güdümünde enflasyon oranlarını kafasına göre ilan ettiği için sermayenin "hedeflenen enflasyon" dayatması-

nın maddi zemini ortadan kalkmıştı. Şimdi bu geri getiriliyor. Hedeflenen enflasyon demek ücretlerde enflasyonun altında zam yapmanın yani işçiye emekçiye enflasyona ezdirmenin, enflasyon aracılığıyla emek hırsızlığı yapmanın "şık" ve "teknik" adıdır. Resmî olarak enflasyon hedefi yüzde 5'tir. Tabii ki kimse yüzde 5'le masaya gelmeye cesaret edemez. Ama Merkez Bankasının geleceğe dair güncellenmiş tahminleri fiili "hedef" işlevi görecektir.

Asgari ücrete tek seferde zam yapılacağına dair söylemler tesadüf değil

Merkez Bankasının enflasyon haberinin hemen ardından iktidara yakın medya organları yeni dönemde asgari ücret zammının yıl başında ve tek sefer yapılacağına dair haberler yapmaya başladı. Bu tabii ki tesadüf değil. Plan belli. Ağustos'ta memurların toplu görüşmeleri var. Eylül ayında MESS sözleşme pazarlıkları başlıyor. Yıl sonunda asgari ücret belirlenecek. Bunların hepsinde hükümet ve patron tarafı masaya Merkez Bankasının 2024 yılı için tahmini olan yüzde 33'le gelecektir. Pazarlığın durumuna göre bu rakamın üzerine çıktıkları her puanı lütufmuş gibi sunacaklardır. Yani Merkez Bankasının yaptığı sadece bir teknik tahmin ya da düzeltme değil sermayenin ve onun hükümetinin işçi sınıfına savaş ilanının ilk adımlarından biridir.

Emeklinin çöküşü: En düşük emekli maaşı asgari ücretten az olamaz!

Tavan işçinin üzerine çöktü! Kıdem tazminatı tavanı kaldırılsın!

Son dönemlerde artan enflasyonla beraber asgari ücret zammı yılda iki defa yapılmaya başlandı. Ücretlere de değişen oranlarda zamlar yapılıyor. Zamlı ücret hesaba yattığında kısa süreliğine nefes alınsa bile zaman geçtikçe hayat pahalılığı alım gücünü eritip bitiriyor. Her zam ülkedeki asgari ücret ve civarında çalışan işçi sayısını arttırmaktan başka işe yaramıyor. Sermaye ve hükümet ücretlerde kaşıkla verdiği kepeçle alırken sınıfın uzun vadeli kazanımlarına ise adeta baltayla giriyor. Kıdem tazminatı tavanında böyle bir hak gaspı var. 13.414 lira olan brüt asgari ücrete göre bu tavan 23.484 lira olarak belirlendi. Kıdem tazminatı tavanı asgari ücretin 1,75 katına kadar indi. Bu oran 1982'de 7,5 katti. AKP'nin iktidara geldiği 2022'de yaklaşık 5 katti.

Yıllarını fabrikalarda, işyerlerinde tüketen, yıllar boyu ailesinin

geçimini sağlamak için gece gündüz mesai yapan, sadece emeğini harcamayan, sağlığından olan, sosyal yaşamını feda eden işçiler emekliliklerinde alacakları kıdem tazminatı ile bırakın bir ev alabilmeyi, bir otomobilin dahi yanına yaklaşmıyor. Emekli olunca hem ev hem otomobil alabilen işçilerin hikayeleri geçmişte kaldı bile diyemiyoruz. Efsane oldu! Tarihe gömüldü!

Kıdem tazminatı tavanı sadece sermayenin kârını korumak içindir. Kıdem tazminatı tavanı işçinin iş güvencesinin zayıflatılmasıdır. Çalışırken alınan emeğin, emeklilikte de gasbedilmesi! Kıdem tazminatı tavanı kaldırılmalıdır!

Emekli aylığı asgari ücretten az olamaz!

Ülkede asgari ücretin açlık sınırına fiilen endekslendiği artık biliniyor. Her zam döneminde açlık sınırına getirilen asgari ücret aylar içinde bu sınırın altına düşüyor. Emekli aylıkları ise yıllar içinde adım adım

asgari ücretin altına düşürüldü ve adeta açlık sınırının altına çapalandı. Emekliler bu şekilde hem geçim yaşamını feda eden işçiler emekliliklerinde alacakları kıdem tazminatı ile bırakın bir ev alabilmeyi, bir otomobilin dahi yanına yaklaşmıyor. Emekli olunca hem ev hem otomobil alabilen işçilerin hikayeleri geçmişte kaldı bile diyemiyoruz. Efsane oldu! Tarihe gömüldü!

Emekliler insanca yaşamayı hak ediyor. Emeklinin hakkını savunmak ise sadece emeklilerin değil tüm işçi sınıfının ve emekçi halkın görevi. Hükümet de suçun EYT'lilere yüklenmesinden memnun. İşçi sınıfı için ise emeklilik hakları insanca yaşamın en önemli ölçütüdür. Emekli aylıkları asgari ücretten az olamaz!